Ramana Maharishi

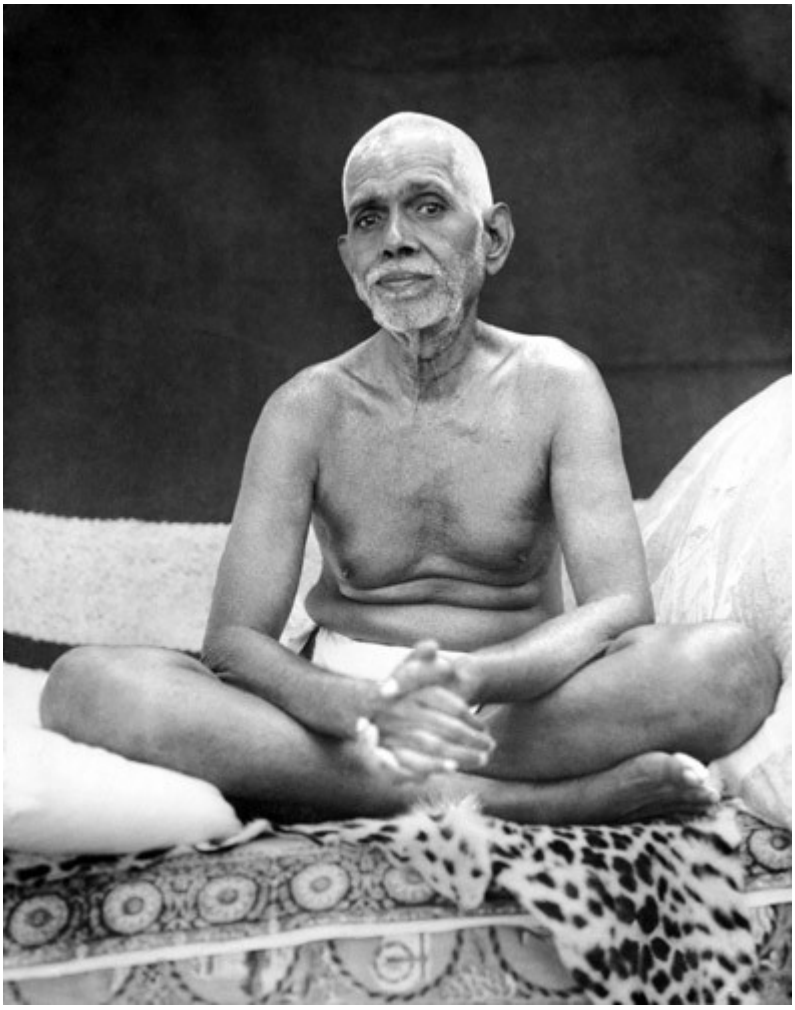

Căutarea Sinelui.

Dăruiesc această traducere maestrului meu spiritual Gregorian Bivolaru, care mi-a trezit fiorul divin al căutarii Sinelui.

Claudiu.

Cuprins

Ramana Maharishi.....1
Căutarea Sinelui.....1
Dialoguri despre esenţa divină a fiinţei.....1
Cuprins.....2
Introducere.....3
Viaţa lui Ramana Maharishi.....7
Cine sunt eu? (NAN - YAR?).....15
Cunoaşterea Sinelui (SAD VIDYA). Invocaţie.....25
Supliment la cele 40 de strofe (ANUBANDHAM).....32
Tăcere şi singurătate.....39
Disciplina mentală.....41
Bhakti şi jnana.....46
Pacea şi fericirea.....49
Jnani şi lumea.....51
Realizarea Sinelui.....60
Sinele şi individualitatea.....65
AHAM şi AHAMVRITTI.....69
Inima este Sinele.....76
Căutarea Sinelui.....85

Introducere

Un studiu atent al învățăturilor lui RAMANA MAHARISHI, va releva faptul că ele se bazează pe experiența sa personală și completă, experiență confirmată de textele sacre ce i-au fost aduse de primii săi discipoli și pe care el le examina cu atenție pentru a limpezi neclaritățile ivite în mintea discipolilor. În învățăturile sale, BHAGAVAN (formulă de respect cu care discipolii i se adresează maestrului, și care înseamnă ființă divină) folosește expresii ca „scripturile declară”, „astfel cum spun înțelepții” etc., de asemenea citează pasaje din texte ca BHAGAVAD GITA, VIVEKACHUDAMANI și RIBHU-GITA. Dar este evident că aceste trimiteri sunt oferite numai ca niște confirmări, căci ele au fost înțelese de MAHARISHI însuși, prin propria sa experiență. Învățătura de bază este cea din ADVAITA-VEDANTA. Experiența completă a Sinelui lipsit de dualitate este scopul, introspecția în natura Sinelui, este mijlocul.

Când mintea identifică Sinele cu non-Sinele (corpul fizic, etc.) apare suferința, înlănțuirea în iluzie; când această identificare greșită este înlăturată prin întrebarea „Cine sunt eu?” este calea directă propusă de BHAGAVAN RAMANA. Experiența Eului Suprem este accesibilă tuturor.

Dintre toate gândurile, gândul „EU” apare întotdeauna primul. Ceea ce trebuie făcut este să ne întoarcem cu gândul, prin introspecție, către sursa gândului „Eu”. Acesta este procesul invers fată de ceea ce se petrece în mod obișnuit în activitatea mintii noastre. Mintea cercetează structura și cauza tuturor lucrurilor din jur, care la o examinare adâncă, sunt propriile sale proiecții în afară; ea nu reflectează asupra sa însăși și nu-si cercetează propria sa cauză. Cunoașterea de sine poate fi dobândită orientând mintea spre ea însăși. Acest lucru nu trebuie confundat cu introspecția despre care ne vorbesc psihologii occidentali.

Introspecția ce duce la realizarea Sinelui nu este examinarea de către minte a propriului său conținut,

introspecția este aducerea primului mod de manifestare a mintii, a gândului „Eu” până la originea sa care este Sinele. Când se realizează o cercetare adecvată și perseverentă, chiar gândul „Eu” încetează să se mai manifeste și se produce iluminarea, fără cuvinte, în forma lui „Eu-Eu”, care este Conștiința pură. Aceasta este eliberarea, încetarea succesiunii nașterii și morții.

Metoda prin care se realizează aceasta, așa cum s-a arătat, este introspecția, care, în Vedanta, e numită JNANA, cunoaștere. Devoțiunea pură (BHAKTI), meditația (DHYANA) și concentrarea sunt identice (ca rezultat) cu aceasta. După cum clarifică perfect BHAGAVAN, experiența completă a Sinelui înseamnă în același timp o reală devoțiune, controlul mintii,cunoaștere, perseverentă și voință. În limbajul devoțiunii, scopul final poate fi descris ca o resorbție a mintii în izvorul său care este Sinele; în limbajul științei YOGA el poate fi descris ca dizolvarea mintii în Lotusul-Inimă. Acestea sunt numai două moduri diferite de a exprima același adevăr.

Metoda introspecției este considerată dificilă de cei ce nu au dobândit o competentă necesară pentru aceasta. Mintea trebuie mai întâi purificată și făcută capabilă să se concentreze asupra unui singur punct. Aceasta se realizează prin ASANAS, PRANAYAMA, concentrare și meditație. Astfel, diferitele tehnici YOGA, sunt auxiliare metodei directe care este introspecția. În acest context, BHAGAVAN se referă la trei grade de aspiranți: cel superior, cel mediu și cel inferior.

Pentru aspiranții de nivel superior, calea prescrisă este VEDANTA, metoda fiind introspecția; prin această practică, mintea devine liniștită cufundându-se în Sine, și în final încetează de a mai fi, trăind experiența pură a Sinelui Divin strălucitor. Calea pentru aspiranții de nivel mediu este meditația asupra Sinelui; meditația constă în dirijarea unui flux continuu al mintii înspre același obiect; există mai multe forme de meditație, cea mai bună este aceea asupra afirmației „EU SINT SINELE”, această formă de meditație culminează eventual cu Realizarea Sinelui.

Pentru aspiranții de nivel inferior, disciplina cea mai folositoare este controlul respirației care conduce la controlul mintii.

BHAGAVAN explică diferența dintre JNANA-YOGA (calea cunoașterii) și DHYANA-YOGA (calea meditației) astfel: JNANA este ca și cum ai supune un taur încăpățânat, ademenindu-l cu o legătură de iarbă verde, în timp ce DHYANA este ca și cum l-ai stăpâni prin forță.

După cum există opt ramuri în YOGA, există de asemenea opt faze similare și în JNANA. ele au însă semnificații diferite. Astfel, în timp ce PRANAYAMA din tehnica YOGA constă în regularizarea și reținerea respirației, PRANAYAMA, ca ramură din JNANA, se referă la respingerea lumii de forme și nume, care este ireală, și realizarea Realului care înseamnă Existentă pură - Conștiință pură - Fericire supremă.

Astfel, prin metoda introspecției, Realizarea Sinelui poate fi obținută chiar în această viață. De fapt, Realizarea Sinelui nu este ceva ce trebuie dobândit din exterior. Cheia acestei căutări este întrebarea „Cine sunt eu?”. Ea constituie axul a ceea ce MAHARISHI numește metoda simplă și directă. Răspunsul trebuie să survină spontan, cu o siguranță infailibilă, dobândită prin experiență: „Eu sunt Sinele”.

MAHARISHI cita uneori din YOGA-VASISHTHA, o carte a înțelepciunii orientale: „Mediul mental este creatorul lumii”.

Un om adormit aflat în starea de somn profund, fără vise, ne spune el, există în nediferențiat. Psihismul apare la fel ca o poză care se revelează într-o baie fotografică. Mai întâi apare rasterul, (fondul). Noi îl numim „ego”.

În om, de îndată ce acesta si-a asumat ideea individualității, răsare imediat și lumea. El o modelează conform structurilor sale mentale, care focalizează Conștiința în imagini pe care el le consideră a fi obiecte.

Dar de fapt, individualitatea noastră nu este decât una dintre aceste imagini, prin intermediul căreia le vedem pe toate celelalte.

În acest caz, fiind supuși iluziei, Sinele pare a se limita la „eu”. Astfel conștiința individuală, mintea agitată, corpul,

lumea exterioară, par a fi domenii separate. Dar ele apar în același timp, coexistă și se resorb împreună.

MAHARISHI exprima înțelepciunea UPANISHADELOR care afirmă că mintea, corpul și lumea sunt elemente componente ale aceleiași manifestări în care Sinele se revelează lui însuși. Acesta este spectacolul magic, „iluzia creatoare”, pe care textele tradiționale o numesc MAYA. A transcende iluzia, a vedea cine suntem cu adevărat, aceasta este esența învățăturii sale.

Noi suntem de fapt SINELE. Sinele singur există. Ignoranta este aceea care ne face să credem că nu am realizat Sinele. Când această ignorantă este înlocuită prin cunoașterea de sine, realizăm natura eternă a Sinelui.

Acela care a obținut această realizare e numit JIVAN-MUKTA (eliberat în viață). Celorlalți, el poate să le apară continuând să locuiască în trup. Se afirmă că pentru a ajuta pe ceilalți, corpul va continua să existe atâta timp cât vor dura resturile din PRARABHDA-KARMA (acea KARMA a trecutului care a început să se fructifice în forma corpului actual) și că atunci când aceasta s-a consumat, trupul se dizolvă , și astfel JIVAN-MUKTA devine un NIDEHA-MUKTA. Dar din punctul de vedere al Adevărului Absolut, nu este nici o diferență între cele două forme de MUKTI; ceea ce trebuie înțeles,este că această MUKTI, sau eliberare, este natura neschimbătoare a Sinelui.

Viața lui Ramana Maharishi

S-a născut în anul 1879 într-un sat îndepărtat la vreo 30 de mile de MADURA, oraș din sudul Indiei, unde se află un templu renumit. Tatăl lui era magistrat și brahman. Avea faima că a fost foarte milostiv. Hrănea și îmbrăca un mare număr de localnici. Copilul a fost crescut și instruit la MADURA, acolo a învățat englezește la școala misionarilor americani.

La început tânărul RAMANA iubea mai ales sporturile și jocurile. Era tare la luptă, la box și a fost un bun înotător, înfruntând apele cele mai adânci. Nu avea nici un interes deosebit pentru filozofie sau religie.

Singurele lui ciudățenii erau în vremea aceea accesele de somnambulism, urmate de un somn atât de adânc că nici un fel de zgomot nu îl mai putea trezi. Colegii lui de scoală observaseră acest lucru și deoarece le era teamă de el ziua, din pricina iuțelii cu care răspundea la orice atac, se foloseau de somnul lui noaptea, ca să-si bată joc de el. Îl azvârleau din pat, îl duceau în curte, îl băteau și apoi îl puneau din nou în pat fără să fi izbutit să-l trezească din somn. A doua zi nu își amintea nimic. Dar, pentru un cercetător atent, toate acestea ar fi fost semne pentru a discerne manifestări care exprimau potențiale forme ale extazului mistic.

Intr-o zi, o rudă, care sosise în vizită din ținutul său, îi povesti că vine dintr-un pelerinaj la ARUNACHALA. Acest nume sună ciudat în mintea copilului, fără însă să poată înțelege de ce. Se informă, și când află că ARUNACHALA este un templu deveni total preocupat de acest nume. Nu ar fi putut spune pentru ce îl interesa ARUNACHALA mai mult decât alt templu.

Își urmă studiile la școala misionarilor, fără însă să dovedească înzestrări deosebite, cu toate că era foarte inteligent și un bun elev. Avea 17 ani când simți chemarea menirii sale. Părăsi școala fără nici un motiv și fără să le

spună nimic profesorilor sau părinților. Care erau motivele pentru care procedase astfel, zdrobindu-si orice posibilitate de viitor? Fapta era perfect motivată în ochii lui, însă câtuși de puțin în ai părinților lui. Căci viața îl împinse într-o direcție pe care nu o prevăzuseră profesorii lui. Șase săptămâni după această revelație părăsi liceul din MADURA și nu se mai întoarse niciodată.

Era singur la el în odaie în ziua aceea și deodată îl cuprinse o mare spaimă. Cu toate că era sănătos avu impresia că va muri. Obsedat de această idee, se pregăti ca și când aceasta ar fi fost de neînlăturat. Se culcă pe parchet, își încleștă membrele și își opri respirația. „Iată că acest corp care e al meu va muri și va fi pus pe rug și prefăcut în cenușă. Dar eu voi fi mort odată cu acest corp? Corpul sunt eu? Acest corp e țeapăn și tăcut, și totuși simt că exist cu toată forța și plinătatea."

Așa descria MAHARISHI această curioasă experiență. Ceea ce se petrecu pe urmă e greu de înțeles, și chiar mai greu de explicat: Crezu că a căzut într-un fel de extaz adânc dar conștient în care atinsese adevăratele izvoare, însăși esența ființei sale. Înțelese atunci că trupul este un obiect exterior Eului, că Eul rămânea neschimbat în moarte. Adevăratul Eu îi apăru înzestrat cu o realitate absolută, dar atât de adânc îngropată în firea omenească încât și el, ca și ceilalți oameni, nu o cunoscuse până în acea clipă.

Când RAMANA își reveni din acea stare iluminatorie era cu desăvârșire schimbat. Pierduse orice interes pentru studiile lui, pentru sport, pentru colegi, pentru că întreaga lui capacitate de atenție era acum îndreptată asupra acestei sublime noțiuni a Eului Suprem, care îl cuprinsese cu atâta forță că îi dădea o putere sufletească care niciodată n-avea să-l mai părăsească. Pe cât era înainte gata să răspundă cu nervozitate camarazilor lui când îl necăjeau, pe atât acum nu mai putea fi decât blândețe și răbdare. Nedreptatea nu îl mai atingea și o perfectă umilință se desprindea din toate gesturile lui. Renunță la toate vechile lui obiceiuri, căutând singurătatea ca să poată medita și să se poată lăsa dus de curentul interior în care se adâncea.

Astfel de schimbări ale caracterului nu se pot ivi neobservate. Intr-o zi, fratele lui mai mare, intrând în camera lui RAMANA, îl găsi cu ochii închiși, adâncit într-o profundă meditație. Cărțile de școală erau trântite pe jos, ca și cum ar fi fost respinse cu dezgust. Fratele îl certă amarnic.

- Ce vrei să faci? Dacă ai de gând să devii yoghin, de ce mai înveți în vederea unei cariere obișnuite?

Tânărul RAMANA simți puterea acestor argumente și hotărî să primească total starea cea nouă. Tatăl său murise, dar știa că poate să se bizuie pe sprijinul unui unchi și pe al fratelui mai mare, care vor avea grijă de mama lui. Hotărât lucru, nu mai avea ce căuta acasă. În clipa aceasta numele îi răsări în minte, numele care îl fascinase atâția ani de-a rândul, care îl urmărise cu atâta putere. ARUNACHALA ! Acolo trebuia să meargă. Simțea, fără să poată explica însă de ce. Astfel se supuse unei chemări poruncitoare nepremeditată. „Eram literalmente ca sub efectul unei vrăji” spune MAHARISHI.

Tânărul băiat părăsi totul, prieteni, studii și rude și plecă spre ARUNACHALA îndemnat de destin. Lăsă în urma lui o scrisoare în limba tamilă: „Plec în căutarea Tatălui meu pentru a asculta de porunca Lui. Ceea ce am întreprins acum e curat; nimeni deci să nu se frământe. N-are rost să cheltuiți bani ca să mă căutați”.

Plecă deci, necunoscând deloc lumea, cu trei rupii în buzunar, dar călăuzit pe calea lui de aceea putere divină care îl chemase. Când sosi la templu era lipsit de toate și absolut necunoscut. Dar flacăra renunțării strălucea în sufletul lui și îl înviora. Atât de mare îi era disprețul fată de bunurile lumești, încât, intrând în templu, azvârli hainele de pe el și se prosternă gol. Un preot sosi și îl certă zadarnic. Alții veniră pentru a-i face observații și reușiră să-l convingă pe tânărul băiat să-si îmbrace haina. Din clipa aceea niciodată nu a mai avut altă îmbrăcăminte.

Timp de șase luni stătu aici, mutându-se doar dintr-un loc în altul înlăuntrul templului. O dată pe zi, un preot, uimit de fervoarea timpurie a copilului, îi aducea puțin orez. Își petrecea zilele adâncit într-un extaz atât de profund, încât

uita cu desăvârșire de lumea de afară. Se întâmpla ca pungașii să arunce în el cu noroi și apoi să fugă batjocorindu-l, dar RAMANA numai după câteva ceasuri observa ce se petrecuse și nu simțea nici un fel de supărare.

Dar forfota pelerinilor în templu nu era potrivită cu singurătatea pe care o căuta: așa că părăsi templul ca să se retragă într-un mic sanctuar care se afla pe câmp, nu departe de oraș. Aici stătu un an și jumătate și se mulțumi cu mâncarea pe care trecătorii pioși o depuneau în fata lui. Nu vorbea cu nimeni; de fapt nu pronunță nici un cuvânt timp de trei ani, nu pentru că făcuse vreun jurământ, ci pentru că vocea lui lăuntrică îi poruncea să-si păstreze toate puterile pentru a se concentra asupra vieții spirituale lăuntrice. Când atinse ținta pe care si-o propusese începu din nou să vorbească, de altfel nu cu mult mai mult decât atunci când tăcea.

Își păstra identitatea bine ascunsă, dar, printr-o serie de coincidente, mama lui reuși să afle unde se găsește: aceasta doi ani după plecarea lui de acasă... Veni imediat cu fiul cel mare și căută prin lacrimile ei să-l facă să se întoarcă acasă. Dar totul fu în zadar. După lacrimi ea trecu la învinuiri: atunci el luă o bucată de hârtie și scrise că o putere superioară îndreaptă pașii omului și că nici măcar mama lui nu îl poate îndepărta de la calea aceasta. Atunci mama se recunoscu învinsă. Răsunetul acestei povesti se răspândi, vizitatori din ce în ce mai numeroși începură să vină să-l vadă, ceea ce îl hotărî să schimbe din nou locul unde stătea, iar de data aceasta urcă pe dealul Sfântului Semn, unde a trăit câțiva ani într-o peșteră naturală. Pe acest munte se găsesc multe peșteri de felul acesta și toate adăpostesc yoghini sau pustnici, dar grota lui RAMANA era deosebită pentru că în ea trăise un yoghin vestit care era chiar înmormântat acolo. Arderea pe rug este lucru curent în India, dar se face

o excepție la acest obicei pentru yoghinii care au faima de-a fi atins mari înălțimi spirituale, deoarece se crede că în acest caz curentul vital continuă să stea în corp timp de mii de ani și îl face să fie indestructibil. Corpul e atunci spălat, uns și așezat cu picioarele încrucișate, ca în timpul meditației. Intrarea mormântului se zidește. De cele mai

multe ori mausoleul devine loc de pelerinaj. Apoi mai există și un alt motiv pentru care marii yoghini sunt înmormântați și nu arși: credința spune că ei nu mai au nevoie să fie purificați prin foc, deoarece au fost îndeajuns de curățiți prin felul lor de viață.

E interesant de observat că întotdeauna peșterile au fost locul preferat de yoghini sau pustnici. În antichitate, de multe ori erau consacrate unui zeu: ZOROASTRU, profetul pars își îndeplinea meditațiile într-o peșteră și tot așa si-a primit MAHOMED revelațiile. yoghinii indieni mai au și alte motive pentru a prefera oricărei alte locuințe. Acolo sunt feriți de furtuni, de vânturi și de rapidele schimbări de temperatură care au loc seara și dimineața. Aerul rarefiat reduce și toate necesitățile corporale.

Poate că și frumusețea fără pereche a locului l-a fermecat pe RAMANA. De pe un podiș învecinat se desfășoară o vedere splendidă asupra orașului și a templului uriaș. La marginea câmpiei, linia dealurilor se estompează blând, închizând orizontul.

RAMANA rămase câțiva ani în această peșteră, adâncit în meditație și extaz. Nu era un yoghin obișnuit: pentru că nu urmase învățăturile nici unui Maestru, nu practica exerciții obișnuite. Urmase o cale individuală, calea care duce la cunoașterea Eului Suprem, Sinelui, călăuzit de chemarea interioară a unui Maestru Divin.

În anul 1905 izbucni ciuma în localitate, adusă desigur de pelerini. Făcu asemenea ravagii, încât aproape toți locuitorii părăsiseră orașul căutând scăpare în câmpie. Tigrii și leoparzii circulau în plină libertate pe străzile orașului părăsit. Aceste animale, ca să coboare în oraș, treceau prin fata peșterii lui RAMANA care fu sfătuit să părăsească locul: el refuză și rămase tot atât de liniștit și nepăsător ca de obicei.

În timpul acela tânărul sihastru trebui să se obișnuiască cu prezenta unui discipol care se legase în mod spontan de el și avea grijă de tot ce îi trebuia. Acest om a murit, dar a transmis celorlalți discipoli următoarea legendă: în fiecare noapte, un tigru de mari dimensiuni intra în peșteră, lingea mâinile lui RAMANA, care îi răspundea mângâindu-l. Tigrul

stătea toată noaptea culcat la picioarele lui și nu pleca decât în zori. Este o credință înrădăcinată în India că yoghinii sau fachirii, când au atins o treaptă înaltă de perfecțiune, pot trăi în junglă fără să se teamă de tigri, lei, reptile sau celelalte sălbăticiuni care cutreieră prin ea. Se mai spune și altă poveste despre RAMANA: într-o zi, în timp ce

era așezat în fata locuinței lui, o cobră își arătă colții, fără ca RAMANA să se miște. Omul și reptila rămaseră astfel față în față, ochi în ochi, câteva minute. Apoi reptila se retrase, fără să-i fi făcut nici cel mai mic rău.

Austerițile tânărului ascet se sfârșiră de îndată ce el consideră că sunt suficiente: simțind că puseseră stăpânire pe anumite forte din adâncul lui. singurătatea nu mai era trebuincioasă; continuă totuși să stea în peșteră până când, într-o zi, primi vizita unui ilustru pandit numit GANAPATI SHASTRI, vizită care a fost începutul a ceea ce se poate numi viața publică a lui RAMANA MAHARISHI. Acest profesor venise să locuiască în apropierea templului ca să se îndeletnicească cu studiul meditației. Auzi vorbindu-se despre tânărul yoghin și curiozitatea îl împinse să meargă să-l vadă. Îl găsi pe RAMANA contemplând soarele. Era un exercițiu pe care tânărul pustnic îl făcea adesea. Un european nu își poate da seama ce înseamnă intensitatea soarelui sub cerul Indiei.

Profesorul studiase timp de 12 ani doctrina înțelepciunii indiene și se supuse la tot felul de discipline ca să poată atinge un oarecare grad de perfecțiune, dar era mereu cuprins de îndoieli și nedumeriri. Ceru sfatul lui RAMANA în această privință și rămase uimit de înțelepciunea răspunsului primit. Pusese câteva întrebări în legătură cu anumite probleme filozofice și religioase care îl preocupau și foarte curând viața lui fu descătușată de neîncrederea care îl frământa. Acest om a fost atât de impresionat, încât s-a prosternat în fata tânărului sihastru, implorându-l să-l primească discipol. Profesorul SHASTRI, care el însuși avea un grup de discipoli în orașul VELLORE, le vorbi acestora despre descoperirea unui mare înțelept, a unui MAHARISHI, a unui om a cărui desăvârșire spirituală depășea tot ce putea fi închipuit. Din vremea aceea, numele de MAHARISHI începu

să fie dat tânărului RAMANA în clasele cultivate, în timp ce poporul continua să-l adore ca pe o ființă inspirată de Zei, cu toate că MAHARISHI a respins din toate puterile acest fel de manifestări fată de el. Dar între ei, credincioșii lui și oamenii din împrejurimi spuneau că el este un zeu.

Un mic grup de discipoli se formă în jurul lui; ei au clădit pe deal o căsuță; se hotărâră să trăiască acolo. Mama lui, care revenise de mai multe ori să-l vadă, îi recunoscuse vocația și când moartea îl luă pe fiul cel mare,ea îi ceru lui MAHARISHI să o lase să trăiască lângă el, iar el primi. Ea trăi timp de șase ani acolo și la sfârșit devenise unul dintre discipolii cei mai convinși ai lui MAHARISHI. În schimbul ospitalității, ea era cea care avea grijă de gospodărie. Când bătrâna doamnă muri, cenușa ei a fost înmormântată la poalele dealului într-o capelă, unde lămpi ard fără încetare în memoria femeii care dăduse lumii unul dintre cei mai mari înțelepți ai ei. Buchete de iasomie și de alte flori sunt mereu depuse în dar de credincioși.

Cu timpul, reputația lui MAHARISHI se răspândi în toată tara; pelerini care veneau să viziteze templul urcau și pe deal să contemple chipul înțeleptului înainte de a pleca înapoi. Abia atunci MAHARISHI consimți să locuiască în holul cel mare care fusese clădit pentru el și discipolii lui. MAHARISHI primea daruri în hrană, dar niciodată altceva. Tot ceea ce posedarea datorat afectuoasei insistente a credincioșilor lui. În timpul primilor ani de pustnicie nu se sfia să coboare câteodată cu strachina în mână pentru a cerși putină mâncare. Unei femei bătrâne i se făcu atunci milă de el și îi aduse după aceea regulat mâncare. Credința care îl gonise din confortabila casă părintească a fost răsplătită de o providență binevoitoare. Dar, de obicei, respingea orice dar care i se făcea, de orice natură.

Când o bandă de răufăcători au intrat în încăperea unde se afla singur RAMANA, hoții nu găsiră decât câțiva bănuți pe care îi păstra discipolul care se ocupa cu gospodăria. Hoții, înfuriați de puținul câștig, îl loviră pe MAHARISHI cu ciomagul, dar înțeleptul nu numai că răbdă liniștit loviturile, dar le oferi și mâncare, fără a fi în stare să resimtă ură, ci

dimpotrivă, fiind plin de milă pentru rătăcirea lor. Ii lăsă să plece liniștiți.

Si-a abandonat corpul fizic, pentru a intra în stare de MAHA SAMADHI în anul 1950, la vârsta de 71 de ani. Dar el va rămâne de-a pururi în noi.

Adaptare după „India secretă” de Paul Brunton

Cine sunt eu? (NAN - YAR?)

Toate ființele vii doresc să fie fericite, să trăiască fără să sufere. La fiecare ființă se poate constata o supremă iubire de sine, și numai fericirea este cauza acestei iubiri. Pentru a dobândi această fericire absolută care este natura proprie oricărei creaturi și care este experimentată în starea de somn profund fără vise, când mintea obișnuită dispare, trebuie să ne cunoaștem Sinele-Esență. Pentru a obține aceasta, calea cunoașterii, căutarea interioară de forma „Cine sunt eu?” este principalul mijloc.

1. Cine sunt eu?

Nu sunt corpul fizic, care este alcătuit din cele șapte umori (DHATUS).

Nu sunt cele cinci organe de simt (JNANENDRIYAS) - aspectele mentale ale organelor fizice: urechi, piele, ochi, limbă și nas - care își au fiecare obiectele lor specifice - esențele subtile, (TANMATRAS): sunet, atingere, culoare (formă), gust și miros, respectiv: nu sunt cele cinci organe de acțiune (KARMENDRIYAS) - corespondentul subtil, lăuntric al organelor fizice: coardele vocale, mâini, picioare, sex și anus, care îndeplinesc funcțiile specifice de vorbire, apucare, locomoție, procreație-creare a plăcerii erotice și excreție.

Nu sunt cele cinci sufluri vitale: PRANA, APANA, SAMANA, UDANA, VYANA, care realizează funcțiile specifice de inspirație (asimilare), excreție, digestie, vorbire și circulație a sângelui și a fluidelor vitale.

Nu sunt nici chiar mintea care gândește; și de asemenea, nici necunoașterea care este înzestrată numai cu impresiile reziduale ale obiectelor și în care nu există nici obiecte și nici funcții.

2. Dacă nu sunt nimic din toate acestea, atunci cine sunt eu?

După negarea și transcenderea tuturor lucrurilor menționate mai înainte, ca nefiind eu-însumi (NETI, NETI), numai acea Conștiință care rămâne singură, aceasta sunt eu.

3. Care este natura Conștiinței Supreme?

Natura Conștiinței Supreme este pura existentă - pura conștiință - pura beatitudine (SAT-CHIT-ANANDA).

4. Când va fi obținută Realizarea Sinelui-Esență (ATMAN)?

Când lumea vizibilă va fi transcensă, atunci va fi realizat Sinele-Esență, care este văzătorul, conștiința martor.

5. Nu poate avea loc revelarea Sinelui (ATMAN) chiar dacă lumea vizibilă nu este transcensă, fiind considerată în continuare drept reală?

Nu, nu se poate.

6. De ce?

Văzătorul și obiectul văzut sunt precum frânghia și șarpele, atunci când în întuneric confundăm înspăimântați frânghia cu un șarpe veninos. Întocmai cum cunoașterea frânghiei, care este substratul real al experienței, nu survine până când falsa cunoaștere a șarpelui iluzoriu nu dispare, tot astfel Realizarea Sinelui, care este substratul esențial al ființei, nu se va produce până când nu este îndepărtată convingerea că lumea vizibilă este reală.

7. Când va fi transcensă lumea (care reprezintă de fapt obiectul văzut)?

Atunci când mintea, care este cauza tuturor percepțiilor și acțiunilor, devine liniștită și imobilă, lumea este transcensă.

8. Care este natura mintii?

Ceea ce este numit „minte” este o uimitoare putere ce rezidă în Sinele Suprem. Acesta provoacă apariția oricărui gând. Fără gânduri, nu există minte. Astfel, gândul este natura mintii. Fără gânduri nu există nici o entitate independentă numită „lume”. În starea de somn profund fără vise nu există gânduri și nu există nici lumea exterioară pentru subiect. În starea de veghe și în starea de vis există gânduri și de asemenea există și o lume exterioară. Exact așa cum păianjenul își întinde pânza, scoțând-o din el însuși

și si-o retrage apoi în el însuși, tot așa și mintea proiectează lumea în afara sa și o resoarbe apoi din nou în ea însăși. Când mintea iese din interiorul Sinelui, se naște lumea exterioară. Prin urmare, când lumea exterioară ne apare ca fiind reală, Sinele Suprem nu mai este văzut. Iar când Sinele strălucește în conștiința noastră, lumea exterioară dispare. Când cineva își pune cu perseverentă întrebări despre natura mintii, mintea ca un reziduu, va sfârși prin a părăsi Sinele.

Ceea ce noi numim Sine este de fapt ATMAN. Mintea există întotdeauna depinzând de ceva grosier; ea nu poate exista singură. Mintea formează și este ceea ce numim corpul subtil sau sufletul (JIVA).

9. În ce fel trebuie să ne punem întrebări pentru a înțelege natura mintii?

Ceea ce apare în acest corp ca fiind „eul” (egoul) este mintea. Dacă cineva se întreabă unde apare prima dată în corp ideea de „Eu” va descoperi că ea apare în Inimă. Acesta este locul de origine a mintii. Chiar și dacă cineva gândește constant „Eu”, „Eu”, va fi condus către acel loc. Din toate gândurile care apar în minte, gândul „Eului” este primul. Doar după apariția acestuia, apar celelalte lucruri. Numai după apariția primului pronume personal, cel de al doilea și al treilea pronume personal pot să apară. Fără primul pronume personal nu pot exista al doilea și al treilea.

10. Cum va putea deveni mintea liniștită?

Prin întrebarea „Cine sunt eu?”, gândul „Cine sunt eu?” va distruge celelalte gânduri și precum bățul folosit pentru a aprinde un rug de foc, el însuși în final va fi distrus. Atunci va înflori Realizarea de Sine.

11. Ce rost are păstrarea în permanentă în minte a gândului „Cine sunt eu”?

Când alte gânduri apar, ele nu trebuie urmate ci trebuie să ne întrebăm „Cui îi apar aceste gânduri?”. Nu are importantă câte gânduri apar. De fiecare dată când un gând apare trebuie să ne întrebăm cu seriozitate „Cui i-a apărut acest gând?”. Răspunsul care va veni va fi „Mie”. Apoi dacă se pune întrebarea „Cine sunt eu?”, mintea se va întoarce la sursa sa, iar gândul care a apărut se va liniști. Printr-o

practică repetată realizată în această manieră, mintea își va dezvolta capacitatea de a rămâne permanent cufundată în propria sa sursă. Când mintea, care este de natură

subtilă se exteriorizează prin intermediul creierului și a organelor de

simt apar numele grosiere și formele. Când ea rămâne în Inimă, numele și formele dispar. A nu lăsa mintea să se exteriorizeze și a o păstra interiorizată în Inimă, este ceea ce se numește interiorizare (ANTAR- MUKHA). A lăsa mintea să meargă în afara Inimii este cunoscut ca fiind exteriorizare (BAHIR-MUKTA). Astfel, când mintea stă în Inimă, „eul" (egoul) care este sursa tuturor gândurilor va fi eliminat și Sinele care există de-a pururi va străluci. Orice ar face un asemenea om, el nu va fi impulsionat de ideea egotică de"Eu". Dacă cineva acționează în acest fel, toate îi vor apare ca fiind de natura lui JIVA.

12. Mai există oare și alte metode pentru a liniști mintea?

Alte metode decât acest fel de a ne întreba nu reprezintă metode adecvate. Dacă prin intermediul altor metode se va încerca un control al mintii, mintea ne va părea că este controlată, dar va continua să existe și mai departe. Prin controlul respirației, de asemenea, mintea va deveni liniștită. Dar ea va fi liniștită doar atâta timp cât respirația rămâne controlată. Când respirația va fi reluată, mintea de asemenea va reîncepe să se miște și va hoinări, împinsă fiind de impresiile reziduale care se află în ea.

Sursa este aceeași atât pentru minte cât și pentru respirație. Într-adevăr, gândul este natura reală a mintii. Gândul de „eu" este primul gând din minte și cu el apare egoul. Acolo de unde egoul își trage originea, respirația de asemenea își trage originea. Deci când mintea devine liniștită, respirația este controlată, mintea devine liniștită. Dar în starea de somn profund fără vise, deși mintea devine liniștită, respirația nu se oprește. Aceasta se întâmplă datorită voinței lui Dumnezeu, pentru a putea fi păstrat corpul fizic și pentru ca ceilalți oameni să nu trăiască cu impresia că ființa a murit. În starea de veghe și în SAMADHI atunci când mintea devine liniștită, respirația este controlată.

Respirația este forma grosieră a mintii. Până în momentul morții, mintea păstrează respirația în corp; când corpul moare, mintea își ia și respirația odată cu plecarea ei. Deci exercițiul de control al respirației este doar un sprijin pentru a face mintea să devină liniștită (MANONIGRAMA); acest exercițiu nu va distruge mintea (MANONASA). Întocmai precum practica controlului respirației, meditația făcută pe formele lui Dumnezeu, repetarea de MANTRE, postul alimentar, etc. nu sunt decât ajutoare pentru a face mintea liniștită. Prin intermediul meditației asupra formelor lui Dumnezeu și prin repetarea de MANTRE, mintea devine focalizată. De obicei, mintea hoinărește în permanentă. Tot astfel precum atunci când unui elefant îi este dată o frânghie pe care să o apuce cu trompa el va începe să meargă după noi ținându-se de frânghie și de nimic altceva, tot astfel, când mintea este ocupată cu un nume sau cu o formă ea se va „apuca” doar de aceasta. Când mintea se diversifică sub forma nenumăratelor gânduri, fiecare gând devine lipsit de forță; când însă gândurile se dizolvă, mintea devine focalizată și puternică. Pentru o asemenea minte, căutarea Sinelui prin intermediul întrebării „Cine sunt eu?” devine ușoară. Dintre toate regulile restrictive ce ajută la liniștirea mintii, cea în legătură cu consumarea în exclusivitate a hranei SATTVAICE în cantități moderate este cea mai importantă. Respectând această regulă, calitatea SATTVAICĂ a minții va crește și acest lucru va fi foarte util în căutarea Sinelui prin intermediul întrebării „Cine sunt eu?”.

13. Impresiile reziduale (gândurile) despre obiecte apar fără sfârșit, precum valurile unui ocean. Când vor fi eliminate toate aceste gânduri?

Pe măsură ce meditația asupra Sinelui ajunge la nivele din ce în ce mai înalte, gândurile vor fi treptat distruse.

14. Este posibil ca aceste impresii reziduale ale obiectelor, care provin chiar din alte existente, dintr-un timp fără început, așa cum este timpul însuși, să fie dizolvate astfel încât ființa să rămână cufundată în puritatea Sinelui?

Fără a-ți mai pune problema dacă „Este posibil sau nu?” trebuie să te păstrezi cu perseverentă într-o stare de

meditație asupra Sinelui. Chiar dacă cineva este un mare păcătos, el nu va trebui să se îngrijoreze plângându-se „Vai, sunt un păcătos, cum as putea atinge eu eliberarea?”; el va trebui să renunțe complet la gândul „Sunt un păcătos” și să se dăruiască cu fervoare în meditația asupra Sinelui. Cu siguranță, astfel va reuși să atingă Realizarea Ultimă. Nu există două minți - una bună și una rea. Impresiile reziduale sunt de două feluri - pozitive și negative. Când mintea este sub influenta impresiilor pozitive este numită bună, iar când este sub influenta impresiilor negative este considerată rea.

Nu va trebui să-i permitem mintii să se îndrepte către obiectele lumești și către lucrurile care îi preocupă pe oamenii ignoranți. Oricât de rău ar fi omul de lângă tine, nu trebuie să îndrepți ura asupra lui. Atracția posesivă și ura vor trebui amândouă evitate. Tot ceea ce o ființă dă celorlalți, ea dă Sinelui său Suprem. Dacă acest adevăr este înțeles, cine va mai putea să nu dăruiască totul celorlalți? Când Sinele se dezvăluie, totul se dezvăluie; când mintea devine liniștită totul devine liniștit. Pe măsură ce ne purtăm cu mai multă umilință, vom putea genera din ce în ce mai mult bine. Dacă mintea devine tăcută putem trăi fericiți oriunde.

15. Cât timp va trebui practicată introspecția, calea de evoluție spirituală prin întrebarea „Cine sunt eu?”

Atât timp cât în minte se mai păstrează impresii ale obiectelor exterioare sau interioare, întrebarea „Cine sunt eu?” este necesară. Pe măsură ce gândurile răsar, ele vor fi distruse imediat, chiar în locul lor de origine, prin intermediul acestei întrebări. Dacă ne păstrăm în contemplarea Sinelui neîntrerupt până ce Sinele a fost recunoscut, doar atunci putem renunța la această întrebare. Atâta timp cât mai există dușmani în interiorul fortăreței, ei vor continua să atace fortăreața, dar dacă ei sunt distruși imediat ce apar, fortăreața va fi în totalitate sub stăpânirea noastră.

16. Care este natura Sinelui?

Ceea ce există cu adevărat este doar Sinele. Lumea și sufletul individual apar în acest Sine (precum sideful în

scoica ce va naște o perlă); lumea și sufletul individual apar și dispar în același timp.

Sinele este acolo unde în mod absolut nu există nici un gând despre „Eu”. Acesta (Sinele) este numit „Tăcere”. Sinele însuși este lumea, Sinele însuși este „Eul”, Sinele însuși este Dumnezeu; totul este SHIVA, totul este Sine.

17. Nu este totul lucrarea lui Dumnezeu?

Fără dorință sau efort, Soarele răsare; și numai în prezenta acestuia, pietrele prețioase strălucesc, lotusul înflorește și apa se evaporă; oamenii își realizează diferitele lor activități și apoi se odihnesc. Precum pilitura de fier se mișcă și se ordonează în prezența magnetului, doar în virtutea prezentei lui Dumnezeu, sufletele guvernate de cele trei funcții cosmice sau de încincita activitate divină își realizează acțiunile și apoi se odihnesc, în concordantă cu KARMA proprie. Dumnezeu nu impune; nici o KARMA nu îl poate atinge. Este la fel cum acțiunile lumești nu afectează Soarele sau precum activitatea celorlalte patru elemente (pământ, apă, foc, aer) nu afectează eterul atotpătrător.

18. Dintre toți cei care se dăruiesc prin devoțiune lui Dumnezeu cine este cel mai de admirat?

Cel care este dăruit Sinelui care cu adevărat este Dumnezeu, este cel mai devotat lui Dumnezeu. A te dărui lui Dumnezeu înseamnă a rămâne mereu cufundat în Sine fără a lăsa să apară nici un alt gând în afară de gândul fată de Sine. Oricâte probleme i-am lăsa lui Dumnezeu, El le suportă pe toate. Din moment ce puterea Supremă a lui Dumnezeu face toate lucrurile să se miște, de ce oare noi, fără a ne supune Lui, ne preocupăm în mod constant de gânduri de genul „ce ar trebui făcut și cum și ce nu ar trebui

să facem și cum să nu facem?”. Știm că un tren cară toate bagajele, așa că, după ce ne-am suit în el, de ce ar mai fi necesar în continuare să ne cărăm pe cap cu efort micul nostru bagaj, în loc să îl punem jos în tren și să ne simțim astfel ușurați?

19. Ce este nonatașamentul?

A distruge gândul în momentul în care acesta apare, fără ezitare, fără a mai lăsa vreun reziduu, chiar în locul în care gândul își are originea, aceasta înseamnă nonatașament. La fel cum un căutător de perle își agată de brâu o greutate și se scufundă până pe fundul mării și de acolo adună perle, tot astfel fiecare dintre noi trebuie să fie înzestrat cu nobila calitate a nonatașamentului pentru a se cufunda astfel în interiorul său de unde să obțină Perla Sinelui.

20. Este posibil pentru GURU să realizeze prin propria sa voință eliberarea unui discipol?

GURU nu va face decât să arate calea către eliberare; el nu va aduce prin el însuși un suflet la starea de eliberare.

Într-adevăr, Dumnezeu și GURU nu sunt diferiți. La fel cum prada căzută în ghearele tigrului nu are nici o scăpare, tot astfel cei care intră în sfera privirii plină de grație a unui GURU vor fi eliberați cu ajutorul guru-ului și nu se vor mai rătăci; totuși fiecare va trebui să-si urmeze prin propriul său efort calea revelată de Dumnezeu sau GURU și să atingă eliberarea. Nimeni nu se poate autocunoaște decât prin proprii săi ochi ai cunoașterii și nu cu ai altora. Cel care este RAMA solicită oare ajutorul unei oglinzi pentru a ști că el este RAMA?

21. Este necesar pentru cel care caută eliberarea să cerceteze natura categoriilor fundamentale ale manifestării (TATTVE)?

La fel precum cel care vrea să arunce gunoiul nu are nevoie să îl analizeze și să vadă cum este, tot astfel cel care vrea să cunoască Sinele nu are nevoie să țină cont de numărul de TATTVE sau să le cerceteze caracteristicile; tot ceea ce trebuie să facă este să elimine împreună toate TATTVA-ele care îi ascund Sinele. Lumea trebuie să fie considerată iluzorie precum un vis.

22. Există vreo diferență între starea de veghe și starea de vis?

Starea de veghe durează mai mult timp, iar visul este mai scurt; în afară de această diferență nu mai există o alta. La fel cum starea de veghe pare a fi reală când suntem treji, tot astfel se întâmplă să ni se pară într-un vis atunci când visăm.

În vis mintea ia un alt corp. Atât în starea de veghe cât și în cea de somn gândurile, numele și formele apar simultan.

23. Pentru cei care caută eliberarea este util să citească cărți?

Toate textele sacre afirmă că pentru a atinge eliberarea trebuie ca mintea să devină liniștită; deci concluzia acestor învățături este că mintea va trebui făcută să devină liniștită; odată ce acest lucru a fost înțeles nu mai este nevoie să citim la nesfârșit. Pentru a liniști mintea nu trebuie decât să căutăm în interiorul nostru ceea ce este Sinele; cum ar putea fi făcută această căutare citind cărți? Trebuie să ne cunoaștem propriul Sine cu propriul ochi al înțelepciunii. Sinele este în interiorul celor cinci învelișuri - corpul fizic (ANNAMAYAKOSHA); corpul eteric (PRANAMAYAKOSHA); corpul astral (MANOMAYAKOSHA); corpul mental (VIJNANAMAYAKOSHA) și corpul cauzal (ANANDAMAYAKOSHA), în timp ce cărțile sunt înafara lor. Deoarece Sinele trebuie căutat prin eliminarea celor cinci învelișuri (corpuri), este inutil să-l căutăm în cărți. Vine un timp când fiecare trebuie să uite tot ceea ce a învățat.

24. Ce este fericirea?

Fericirea este însăși natura Sinelui; fericirea și Sinele nu sunt diferite. Nu există fericire în obiectele lumii. Datorită ignorantei noastre ne imaginăm că primim fericire de la obiectele exterioare. Când mintea se îndreaptă spre exterior noi nu experimentăm decât suferință. Intr-adevăr, când dorințele ei sunt împlinite, ea se întoarce în propriul

ei loc și se bucură de fericirea că este Sinele. Tot astfel, în stările de somn, SAMADHI și leșin (pierderea cunoștinței) și când obiectul dorit este obținut sau obiectul neplăcut este eliminat, mintea devine orientată către interior și se bucură de pura fericire a Sinelui. Astfel, mintea se mișcă fără odihnă plecând de la Sine și întorcându-se către acesta în mod repetat. Sub copac, la umbră este plăcut, dar sub cerul liber căldura este insuportabilă. O persoană care a călătorit prin arșița soarelui simte bucuria răcorii când ajunge la umbră. Cel care continuă să meargă de la umbră la Soare și apoi la umbră și iar la Soare este un ignorant. Un înțelept stă în

permanentă la umbră. În mod similar, mintea celui care cunoaște adevărul ultim nu îl părăsește pe BRAHMAN (Supremul Absolut Divin). Mintea unui om ignorant din contră se îndreaptă către lume, suferă

si apoi pentru o scurtă perioadă se întoarce către BRAHMAN pentru a experimenta fericirea. De fapt ceea ce este considerată a fi lumea, nu este decât gând. Când lumea dispare, adică atunci când nu există gânduri, mintea trăiește fericirea; când lumea apare mintea se îndreaptă către suferință.

25. Ce este înțelegerea (viziunea, pătrunderea) înțelepciunii (JNANA-DRISTI)?

A rămâne liniștit este ceea ce este numit JNANA-DRISTI. A rămâne liniștit înseamnă a-ti stabili ferm mintea în Sine. Telepatia, cunoașterea întâmplărilor din trecut, prezent și viitor și clarvederea nu constituie JNANA-DRISTI.

26. Care este relația dintre starea fără dorințe și înțelepciune?

Starea fără dorințe este înțelepciune. Cele două nu sunt diferite, sunt unul și același lucru. Starea fără dorințe înseamnă a stăpâni mintea, împiedicând-o să se orienteze către obiecte. Înțelepciunea înseamnă apariția a ceea ce nu este obiect. Cu alte cuvinte, a nu căuta nimic altceva decât Sinele înseamnă detașare sau stare fără dorințe; înțelepciunea înseamnă a nu părăsi Sinele.

27. Care este diferența dintre metoda autoanalizei (prin întrebarea „Cine sunt eu?”) și meditație?

Metoda autoanalizei (prin întrebarea „Cine sunt eu?”) constă în a-ti retrage mintea în Sine. Meditația constă a trăi faptul că Sinele este BRAHMAN, pură existentă, pură conștiință, pură beatitudine.

28. Ce este eliberarea?

A realiza o căutare profundă asupra naturii Sinelui care este ascuns de ignorantă și a-i înțelege adevărata sa natură înseamnă a atinge eliberarea.

Cunoaşterea Sinelui (SAD VIDYA). Invocaţie

1) Dacă Realitatea Ultimă nu ar fi în noi, s-ar putea ajunge la cunoașterea ființei Divine? Eliberată de orice gând, Realitatea Ultimă sălășluiește în Inimă, fiind sursa tuturor gândurilor. O numim deci Inimă. Cum am putea s-O contemplăm? A rămâne mereu în Inimă înseamnă a o contempla.

2) Cei care manifestă o teamă intensă fată de moarte, caută refugiu la picioarele Divinului care este dincolo de moarte și naștere. Atunci, acești oameni fiind morți fată de ei înșiși (fată de aspectele inferioare ale egoului și față de orice posesiune), cum ar putea să mai fie afectați de gândul morții? Ei sunt nemuritori, căci Sinele este etern.

1. Din percepția reală a lumii decurge acceptarea unui principiu primordial unic, cu puteri nelimitate. Imagini având nume și forme, spectatorul și ecranul pe care acesta privește imaginile, cât și lumina gratie căreia el vede, toate acestea sunt doar El însuși - Principiul Unic.

2. Toate religiile postulează trei principii de bază: lumea, individul și Dumnezeu. În toate acestea trei, doar Realitatea Supremă Unică se manifestă. Poți spune:”Acestea trei sunt în mod real trei principii distincte” doar atâta timp cât egoul subzistă. Dar, transcenzând egoul limitat iluzoriu și trăind starea iluminatorie de înțelegere a naturii noastre reale ultime, în care egoul dispare, realizăm starea perfectă în care totul ne apare ca fiind Unicul, Realitatea Supremă.

3. Cât este de folositor pentru noi să ne întrebăm dacă lumea este reală sau este doar o simplă aparentă iluzorie, dacă lumea este conștientă sau nu, dacă este bucurie sau durere?

4. În starea în care abandonăm punctul de vedere limitat, ridicându-ne deasupra lumii, recunoaștem Divinul și

abandonăm orice noțiune de unitate sau dualitate, de Sine sau de ego.

Dacă Sinele ar avea formă, în mod corespunzător, lumea și Dumnezeu ar părea, de asemenea că au formă; dacă Sinele ar fi fără formă, cine ar mai putea svadă forma lui Dumnezeu și a lumii, și cum? Fără ochi poate fi văzut un obiect? Sinele atotvăzător este Ochiul, iar acest Ochi este ochiul infinitului.

5. Corpul este o formă compusă din cinci învelișuri. Deci toate cele cinci învelișuri sunt implicate în noțiunea de corp.

Poate exista lumea separată de corp? Fără corp, a putut vedea cineva lumea?

6. Lumea nu este nimic altceva decât o manifestare obiectivă de concepții condiționate de cele cinci organe de simt.

Deoarece prin intermediul acestor cinci organe de simt un mental unic concepe existenta lumii, lumea nu este nimic altceva decât acest mental. În afara mentalului, ar putea exista lumea?

7. Deși lumea și cunoașterea sa rămân, răsar și dispar împreună, totuși lumea nu poate fi percepută decât prin intermediul cunoașterii mentalului. Doar perfecțiunea în care lumea și cunoașterea se nasc și dispar,care strălucește fără să răsară și să apună, este Realitatea Ultimă.

8. Oricare ar fi numele și forma sub care este adorat Divinul, acestea nu sunt decât mijloace de a-L realiza dincolo de nume și formă. Adevărata Realizare este doar aceea prin care Sinele individual se recunoaște în Divin, atingând pacea și realizând identitatea cu El.

9. Dualitatea subiect-obiect și triada observator-observație-observat nu pot exista decât fiind susținute de Realitatea Unică. Dacă ne întoarcem către interior în căutarea acestei Realități Ultime, toate celelalte aspecte dispar. Cei care văd aceasta, sunt cei ce cunosc înțelepciunea. Niciodată ei nu sunt supuși dualității.

10. Cunoașterea obișnuită este mereu însoțită de ignorantă, iar ignoranta este însoțită de cunoașterea obișnuită limitată; singura adevărată Cunoaștere este cea

prin care este cunoscut Sinele. El poate fi realizat căutând să înțelegem ceea ce înglobează cunoașterea și ignoranta.

11. A cunoaște tot restul fără a-ti cunoaște Sinele esență individual, deci fără a cunoaște Cunoscătorul însuși, nu este oare o dovadă a ignorantei?

Atunci când este cunoscut Sinele, care este substratul cunoașterii obișnuite și al ignorantei, cunoașterea obișnuită și ignoranta dispar.

12. Adevărata Cunoaștere este doar aceea în care nu este nici cunoaștere obișnuită, nici ignorantă. Ceea ce este cunoscut în mod obișnuit nu este Cunoaștere adevărată. Doar Sinele strălucește și nu există nimic altceva de cunoscut decât Sinele. El singur este Cunoașterea. El nu este vid.

13. Sinele, care este Cunoașterea adevărată, este Realitatea Unică; cunoașterea multiplicității este o falsă cunoaștere. Nici chiar această falsă cunoaștere, care este de fapt ignoranta, nu poate exista ea însăși separată de Sine, care este Adevărata Cunoaștere. Varietatea ornamentelor din aur este ireală deoarece nici unul dintre ele nu poate exista fără aurul din care toate sunt făcute.

14. Dacă vorbim la persoana întâi, se manifestă, de asemenea, și persoana a doua și a treia. Dacă căutăm natura reală a persoanei întâi și o recunoaștem, atunci pierderea noțiunii de „eu” antrenează pierderea noțiunii de „tu” și „el”. starea care rezultă, ce strălucește în Divin, este starea naturală a fiecăruia, este Sinele.

15. Trecutul și viitorul nu pot exista decât în raport cu prezentul. De altfel, atunci când ele însele se manifestă, nu sunt altceva decât prezent.

A dori să determini natura trecutului și a viitorului ignorând prezentul în sine este echivalent cu a vrea să numeri fără a cunoaște numărul unu care exprimă începutul.

16. Ce ar deveni fără noi timpul și spațiul? Dacă ne identificăm cu corpul, vom fi supuși timpului și spațiului, dar suntem noi oare corpul? Noi suntem Unicul, neschimbat

acum, atunci și pentru totdeauna, aici, acolo și pretutindeni. Prin urmare noi suntem Sinele pur, dincolo de timp și spațiu.

17. Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca și pentru cei care L-au realizat, cuvântul „eu” se referă la corp. Însă pentru cei care nu au realizat Sinele, cuvântul „eu” se limitează la corp, în timp ce pentru cei care au realizat Sinele, care cuprinde și pătrunde și pătrunde și corpul, cuvântul „eu” strălucește precum Sinele nelimitat.

18. Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca și pentru cei care L-au realizat, Adevărul este limitat la forma acestei lumi, în timp ce pentru cei care L-au realizat, Adevărul strălucește în perfecțiunea fără formă care este însuși substratul lumii. Acestea sunt toate diferențele între ei.

19. Numai cei care nu cunosc sursa ultimă a destinului și a liberului arbitru discută, dorind să afle care dintre ele acționează asupra celuilalt. Cei care cunosc Sinele ca sursă unică a destinului și a liberului arbitru, sunt eliberați de acestea două. Cum ar mai putea ei să se lase prinși într-o discuție privind aceste probleme?

20. Cel care îl vede pe Dumnezeu fără a vedea Sinele, nu vede decât o imagine mentală. Cel care vede Sinele, îl vede pe Dumnezeu. Cel care, anihilându-si complet simțul egoului, vede Sinele, L-a găsit pe Dumnezeu deoarece Sinele nu există separat de Dumnezeu.

21. Care este semnificația reală a scrierilor sacre ce afirmă că dacă ai cunoscut Sinele, L-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine?L-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine? Și ideoarece suntem o ființă unică, dacă nu ar putea fi cunoscut Sinele, cum ar putea fi cunoscut Dumnezeu? De aceea trebuie să-I devenim ofranda dăruită în sacrificiu.

22. Divinul iluminează și strălucește în interiorul acestuia. În afară de orientarea spre interior a mentalului și fixarea lui continuă asupra Divinului, nu există alt mijloc de a-L cunoaște pe Dumnezeu cu ajutorul mentalului.

23. Nu corpul este cel care se numește „Eu”. Nimeni nu poate susține că în starea de somn profund, „Eu” încetează să mai existe. Acolo de unde acest „Eu” își are izvorul, tot

restul își are izvorul. Cercetați cu luciditate mentală locul din care acest „Eu” izvorăște.

24. Nu corpul fizic este cel care se autodenumește „Eu”, și nici Realitatea Supremă a Conștiinței (care fiind absolută nu se manifestă). Intre cele două, la limita corpului fizic, ceva izvorăște în calitate de „Eu”. Acest ceva este cunoscut sub numele de CHID-JADA-GRANTHI (nodul dintre Conștiință și materie inertă) fiind numit totodată și suflet, corp subtil, ego, SAMSARA, mental și așa mai departe.

25. El se manifestă fiind asociat unei forme și se menține atâta timp cât mai există o formă. Având formă, el se hrănește și creste. Dar dacă îl cercetăm cu atenție, acest fals spirit, care nu are formă proprie, își abandonează stăpânirea sa asupra formei și se dizolvă.

26. Dacă egoul există, tot restul există de asemenea. Dacă egoul nu există, nimic altceva nu există în experiența empirică. Cu siguranță, egoul este totul în experimentarea lumii. Deci a căuta ceea ce este acest ego reprezintă fundamentul renunțării la tot.

27. Starea în care sentimentul egoului nu izvorăște este starea reală de existentă. Fără căutarea și atingerea acestei stări de neizvorâre a sentimentului de „eu”, cum s-ar putea obține starea de anihilare a individualității, de unde sentimentul de „eu” nu mai poate reveni? Fără această realizare, cum poate fi atinsă adevărata stare a ființei, în care este realizată identitatea cu Sinele?

28. Precum un om care se scufundă pentru a căuta o comoară ascunsă în apă, tot astfel trebuie să ne scufundăm în noi înșine cu ajutorul unui mental focalizat și lucid, controlându-ne suflul și cuvântul, pentru a găsi locul de origine a sentimentului de „eu”.

29. Singura căutare care conduce la Realizarea Sinelui constă în a înțelege sursa sentimentului de „eu”, cu ajutorul unui mental interiorizat și fără a pronunța cuvântul „eu”.

Meditația asupra ideii „eu nu sunt acesta”, „eu sunt Acela” poate fi un ajutor în căutare, dar nu poate fi căutarea însăși.

30. Dacă ne punem mental întrebarea „Cine sunt eu?”, eul individual se va nărui, confuz, în momentul în care este atinsă Inima spirituală și imediat Realitatea Ultimă se manifestă spontan sub aspectul „Eu-Eu”. Dar deși ea se revelează sub aspectul de „Eu”, acesta nu este egoul, ci Ființa perfectă, Sinele Absolut.

31. Ce ar mai rămâne de realizat pentru cel care, după ce si-a dizolvat egoul, este cufundat în beatitudinea Sinelui? Conștiința sa este în Sine și nimic altceva. Cine ar putea să înțeleagă această stare?

32. Dacă scrierile sacre afirmă „Acela ești tu”, a medita asupra ideii „Eu sunt Acela și nu acesta” nu este decât un semn de slăbiciune mentală, deoarece noi suntem etern Acela, Sinele. Tot ceea ce avem de făcut este de a căuta Sinele care este ceea ce există cu adevărat, Martorul.

33. Este, de asemenea, la fel de absurd a spune „Eu nu am realizat Sinele” ca și a spune „Eu nu am realizat Sinele”. Ar putea exista doi „Sine”, din care unul (Sinele) să fie obiectul căutării celuilalt (cel care afirmă „Eu”)? Adevărul accesibil experienței spirituale a fiecăruia este că nu există decât un singur Sine.

34. Din cauza iluziei născute din ignorantă, oamenii, în loc să recunoască și să realizeze plenar Sinele, care este întotdeauna și pentru toți Realitatea inerentă dominând prin propria sa natură în centrul Inimii, caută să afle dacă el există, dacă el are o formă sau nu dacă este dual sau nondual.

35. A căuta și a te stabili în Realitatea Ultimă care este Realizarea eternă, este singura Realizare. Toate celelalte realizări (SIDDHIS) sunt asemănătoare cu cele care se derulează în vis. Ar putea ele să apară reale celui care s-a trezit din somn? Ar putea ele să îi înșele pe cei care au atins Realitatea ultimă și s-au eliberat de MAYA (iluzia)?

36. Doar în cazul în care survine ideea „eu sunt corpul”, meditația asupra ideii „eu nu sunt acesta, eu sunt Acela” ne poate ajuta să rămânem detașați de corp. De ce trebuie noi să gândim mereu „eu sunt Acela?”. Este necesar pentru un

om să întreţină ideea „eu sunt un om”? De fapt, nu suntem noi întotdeauna Acela?

37. Afirmaţiile: „dualitatea în curs de a fi cucerită, nondualitatea în afara Realizării Ultime” sunt la fel de false. Atunci când se realizează o cercetare (în dualitate), ca şi atunci când a fost găsit Sinele, cine altul realizează aceasta, dacă nu „cel de-al zecelea om”?[1]

38. Atâta timp cât omul acţionează ataşat, el recoltează de asemenea fructele acţiunilor sale, dar atunci când el realizează Sinele căutând să înţeleagă cine este cel care acţionează cu adevărat, simţul său de a fi cel care acţionează dispare şi tripla KARMA[2] este terminată. Aceasta este starea de eternă eliberare.

39. Atâta timp cât omul se consideră legat, gândurile de înlănţuire şi eliberare persistă. Căutând ceea ce este legat se realizează Sinele etern, desăvârşit şi liber. Când ideea de înlănţuire încetează, ar mai putea să subziste ideea de eliberare?

40. Dacă se spune că eliberarea este de trei feluri, cu formă, sau cu şi fără formă, atunci lăsaţi-mă să vă spun că anularea acestor trei forme de eliberare este singura, adevărata Eliberare.

---

[1] Aceasta face aluzie la o povestire tradiţională despre un grup de zece prosti care plecaseră într-o călătorie. La un moment dat ei au trecut un râu şi după ce au ajuns pe celălalt mal, au vrut să se convingă că trecuseră toţi cu bine. Fiecare a început să numere membri grupului, dar fiecare i-a numărat pe ceilalţi nouă şi a uitat să se numere pe sine însuşi. Gândind că cel de al zecelea om s-a înecat, au început să-l plângă. Tocmai în acel moment trecea pe acolo un călător care i-a întrebat ce se întâmplase. El si-a dat seama imediat de cauza greşelii lor şi pentru a-i convinge că nu s-a petrecut nimic rău, i-a pus să treacă prin fata lui şi le-a dat, fiecăruia în parte, câte o lovitură în momentul care treceau, cerându-le să numere loviturile.

[2] SANKITA, AGAMI şi PRARABDHA. Pentru explicarea acestor trei termeni vezi suplimentul la cele 40 de strofe, sutra 33.

Supliment la cele 40 de strofe (ANUBANDHAM)

„Acela în care toate aceste lumi se odihnesc, Acela din care ele sunt făcute, Acela care le proiectează, Acela pentru care ele există, Acela din cauza căruia ele apar în existentă și Acela care este ceea ce ele sunt în mod real - Acela singur este cel Real, Adevărul. Acela este comoara din Inimă.

1. Prezenta în preajma înțelepților care au realizat adevărul ne eliberează de atașamentele simțurilor; aceste atașamente, odată dispărute, sunt distruse la rândul lor atașamentele mentalului; cei la care atașamentele mentalului sunt de asemenea distruse devin unul cu Acela (Sinele) care este imuabil. Ei ating eliberarea în această viață. Prețuiți tovărășia unor asemenea înțelepți.

2. Această Stare Supremă, obținută aici și acum prin prezenta în preajma înțelepților și prin meditație profundă proprie căutării Sinelui în Inimă, nu poate fi obținută cu ajutorul unui profesor obișnuit, sau prin cunoașterea scrierilor sfinte nici prin acțiuni merituoase și nici prin orice alt mijloc.

3. Dacă ne aflăm în preajma înțelepților și asimilăm în mod direct învățătura lor, la ce ne-ar mai putea folosi diferitele discipline individuale? Spuneți-mi ce rost mai are un evantai atunci când suflă vântul dulce și proaspăt din sud.

4. Agitația mentală și excitarea corporală sunt calmate prin influenta lunii. Mizeria și suferința sunt eliminate cu ajutorul arborelui KALPAKA[3]; păcatele sunt spălate prin îmbăierea în apele sacre ale Gangelui. Însă toate aceste nenorociri sunt eliminate dintr-o dată prin simplul DARSHAN (învățături orale) al unui înțelept fără egal.

5. Nici apa sfântă a locurilor de pelerinaj, nici icoanele și reprezentările divine făcute din pământ sau piatră nu ar

[3] KALPAKA = arbore celest care acordă toate favorurile solicitate prin rugăciune.

putea fi comparate cu privirea plină de gratie a înțeleptului. Acestea nu purifică decât după un timp îndelungat, pe când simpla privire plină de bunăvoință a unui înțelept este suficientă pentru a realiza spontan purificarea.

6. Discipolul: Cine este Dumnezeu?

Maestrul: Cel care cunoaște mentalul.

Discipolul: Mentalul meu este cunoscut de Spiritul meu?

Maestrul: Deoarece SHRUTIS-urile (scrierile sacre) afirmă: „Cunoscătorul e Unul", tu (în calitate de cunoscător al mentalului) ești cu adevărat Dumnezeu.

7. Maestrul: Cine este după părerea ta, cel ce aduce lumina?

Discipolul: Soarele este lumina zilei, lampa este lumina nopții.

Maestrul: Care este lumina care percepe această lumină?

Discipolul: Această lumină este intelectul (BUDDHI).

Maestrul: Care este Lumina care cunoaște intelectul?

Discipolul: Aceasta este Eul Suprem (Sinele).

Maestrul: (Deci) tu ești Lumina supremă a (tuturor) luminilor.

Discipolul: Eu sunt Acela (Sinele) (TAT TWAM ASI).

8. În interiorul Inimii strălucește numai BRAHMAN Unicul, în calitate de „Eu-Eu", ATMAN, conștient de El însuși. Realizați această stare de fuziune constantă în Sine, intrând în Inimă fie printr-o absorbire profundă în interior, prin intermediul căutării de Sine, fie printr-o cufundare în mental, realizată prin intermediul controlului respirației[4]

9. Pura și inalterabila conștiință a Sinelui în Inimă este Cunoașterea care, prin distrugerea Egoului, conferă Eliberarea.

---

[4] Această strofă a fost scrisă în următoarele circumstanțe deosebite: În tinerețea sa, discipolul SHRI JAGADVESA SHASTRI l-a vizitat pe BHAGAVAN (RAMANA MAHARISHI) în peştera de la VIRUPAL şi a vrut să rezume învățăturile lui SHRI RAMANA în câteva versuri esențiale în limba sanscrită. El a început să scrie primele trei cuvinte: „HRIDAYA KUHATA MAAGE", dar el nu a mai putut-o continua şi lăsând foaia de hârtie îndoită într-o carte pe locul lui BHAGAVAN, a plecat să facă o baie. La întoarcere el a găsit întreaga strofă scrisă de BHAGAVAN.

10. Corpul este inert precum un vas de argilă. Deoarece el nu are conștiința lui „eu” și deoarece în starea de somn profund, fără corp (adică atunci când nu există conștiința corpului fizic), noi trăim experiența stării noastre naturale, corpul nu poate fi „eul”. Atunci cine

determină simțul „eului”? De unde provine el? Celor care caută astfel și care, ajungând să cunoască, se cufundă în Sine, Stăpânul SHIVA ARUNCHARA El însuși îi răsplătește sub forma conștiinței divine a lui „eu sunt Acela”, stabilită în lăcașul Inimii.

11. Cine este născut? Să știți că este născut cu adevărat doar acela care căutând prin intermediul întrebării: „de unde sunt eu născut?” se naște în sursa propriei sale ființe. Înțeleptul Suprem se naște în el pentru eternitate și atunci ființa se naște în fiecare zi si-n fiecare clipă.

12. Eliminați ideea „eu sunt acest corp neînsemnat”. Meditați și realizați Sinele care este beatitudine eternă. A încerca să cunoști Sinele atașându-te totodată de corp, este ca și cum ai lua un crocodil drept plută pentru a traversa un râu.

13. Actele de caritate și penitenta, devoțiunea, YOGA, măreția Cunoașterii, esența, aspirația, pacea, adevărul, gratia, tăcerea, Starea Supremă, „moartea fără moarte”, cunoașterea, renunțarea, eliberarea și beatitudinea - să știți că toate sunt sinonime desprinderii de conștiința ideii „eu sunt corpul”.

14. Singura cale eficientă pentru KARMA, BHAKTI, YOGA și JNANA este aceea de a căuta cine este cel care are o KARMA (acțiune), o VIBHAKTI (lipsă de devoțiune), o VIYOGA (separare) și o AJNANA (ignorantă). Prin intermediul acestei investigații, egoul dispare și starea de permanentă cufundare în Sine, în care nici una dintre aceste atribute negative nu a existat vreodată, subzistă în calitate de Adevăr.

15. Există oameni ignoranți care neînțelegând că ei înșiși sunt susținuți prin Puterea Dvină, încearcă să obțină toate puterile supranaturale fără a se gândi la Divin. Ei sunt precum cei șchiopi care spun: „Îmi voi putea învinge

dușmanul dacă o să existe cineva care să mă ajute să stau în picioare”.

16. Deoarece atunci când este realizată eliberarea, pacea mentală devine permanentă, cum ar putea cei care își atașează mentalul de puterile paranormale - care sunt atinse doar printr-o activitate mentală - cum ar putea aceștia să se topească în beatitudinea eliberării, care face să înceteze agitația mentală?

17. Dumnezeu poartă povara lumii. Să știți că egoul efemer care pretinde că poartă această povară este precum un personaj sculptat la intrarea unui templu care pare că îi suportă greutatea. A cui poate fi greșeala dacă un călător, în loc să-si pună bagajul în mașina care este făcută pentru a purta greutatea, îl plasează pe propriul său corp, simțindu-i el singur greutatea?

18. Între cei doi sâni, sub zona pieptului, deasupra abdomenului, există 6 puncte de culori diferite. Dintre acestea, unul seamănă cu un boboc de crin și se găsește la două degete depărtare de zona centrală, spre dreapta. Aceasta este Inima[5].

19. Ea este răsturnată, iar în interior există o gaură minusculă în care se află în mod constant un întuneric fără fund, precum și tendințele latente, etc. Aici se găsește suportul întregului sistem nervos. Acesta este locul forțelor vitale ale mentalului și ai luminii conștiinței.

20. Această Divinitate ce strălucește în calitate de „EU” în lăcașul Inimii Lotus este adorată ca fiind Stăpânul GUHESA. Atunci când, gratie unei practici intensive, BHAVANA (adică a fi în armonie cu Acela - cu Sinele), ideea „eu sunt El”, adică „eu sunt acest GUHESA”, este atât de ferm stabilită încât noțiunea de eu este profund înrădăcinată în minte și atunci când se rămâne în permanentă în fuziune cu însăși această divinitate, ea elimină în consecință ignoranta, cu alte cuvinte ideea „eu sunt corpul trecător” este disipată precum Întunericul în fata Soarelui ce răsare.

[5] Aceasta nu se referă la organul musculos situat în stânga, ci la centrul Inimii Spirituale, aflat în partea dreaptă a pieptului.

21. Spune-mi despre ceea ce este descris ca Inimă a tuturor oamenilor din această lume, în care, ca într-o mare oglindă, acest întreg Univers este perceput prin reflexie”, l-a întrebat într-o zi RAMA pe înțeleptul VASISHTA. Acesta din urmă i-a răspuns: După o adâncă cercetare de sine, cei înțelepți au spus că Inima la toate ființele umane este dublă”.

22. Ascultă și înțelege caracteristicile celor două Inimi, una trebuind să fie reținută și cealaltă eliminată în practica spirituală. Organul numit „inimă” care este situat într-un loc special în regiunea pieptului din corpul fizic trebuie eliminat. Inima care are forma Cunoașterii absolute trebuie să fie reținută. Existând atât în interior cât și în afară, Ea este dincolo de aspectele intern și extern.”

23. Singură aceea este Inima Supremă și în Ea există toată această lume. Ea este oglinda tuturor obiectelor și locul tuturor bogățiilor. De aici provine cunoașterea pentru toate ființele vii și doar această cunoaștere este considerată a fi Inima. Aceasta nu este o parte a corpului trecător care este insensibil precum o piatră la aspectele ultime”.

24. „Deci distrugerea tendințelor latente ale mentalului are loc spontan, ca efect al eforturilor realizate pentru a topi egoul în Inima Purității Perfecte și a Cunoașterii Absolute, eforturi conjugate cu controlul respirației”.

25. „Rămânând continuu în Inimă prin intermediul meditației asupra ideii „Eu sunt stăpânul SHIVA care este Pura Cunoaștere, liberă de orice limitare calitativă”, se elimină, o, mare erou RAGHAVA, toate atașamentele egoului”.

26. „Cercetând cu detașare cele trei stări (de veghe, vis și somn profund) și stând neclintit în Inima ta în starea Supremă, care este deasupra lor, fiind eliberat de iluzie, joacă-ti rolul în lume, o erou RAGHAVA! Tu ai găsit în Inimă ceea ce este substratul real care apare apoi în lume sub toate aparentele. Deci, fără a abandona vreodată acest punct de vedere, joacă-ti rolul în lume așa cum îți va place”.

27. „Precum cel care mimează entuziasmul și fericirea, excitarea și ura, precum cel care se preface că ia o inițiativă

și simulează efortul, tot astfel joacă-ti rolul în lume, o, erou RAGHAVA !”

28. Cel care si-a cucerit simțurile prin starea de înțelepciune este singurul adevărat JNANI, ferm stabilit în cunoașterea de sine. Numiți-l Foc al Cunoașterii, Stăpân al Luminii Cunoașterii și Eroul care a învins Moartea.

29. Să știți că strălucirea, inteligenta și forța se dezvoltă prin ele însele la cei care au realizat Adevărul, la fel cum frumusețea și lumina împodobesc natura odată cu venirea primăverii.

30. Mentalul care este eliberat de tendințele latente nu este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el realizează acțiuni, la fel ca persoanele care ascultă o poveste în timp ce mentalul le umblă aiurea. Mentalul care este subjugat de tendințele latente este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el nu realizează acțiuni, precum o persoană care în vis ascensionează un munte și cade într-o prăpastie, deși corpul său rămâne imobil în pat.

31. Pentru JNANI (eliberat) care este detașat de corpul grosier, stările de activitate, de somn și de SAMADHI nu semnifică altceva decât înaintarea, oprirea și deshămarea calului unei căruțe pentru călătorul care este adormit în ea.

32. A Patra Stare, care este dincolo de cele trei stări, este singura Realitate. Ea este cunoscută ca fiind starea transcendentă de „somn conștient”. Cele trei stări aparente nu există în mod real, dar să știți că cea de-a patra, transcenzându-le, este Realul Absolut.

33. A spune că SANCHITA (KARMA acumulată în trecut și care trebuie să fie consumată în viitor) și AGAMI (KARMA acumulată în prezent și care trebuie să fie consumată în existentele viitoare) nu pot fi acumulate de JNANI, dar că PRARABDHA (KARMA care se acumulează în viața prezentă) se atașează totuși de el nu este decât o afirmație pur formală, un răspuns la o întrebare pusă de cei ignoranți. Să știți că tot astfel cum, după moartea șotului, nici una dintre soțiile sale nu se poate să nu fie văduvă, tot astfel după distrugerea agentului, nici una dintre cele 3 KARMAS-uri nu poate subzista ca atare.

34. Pentru bărbații cu o slabă putere de înțelegere, femeia, copii și celelalte constituie familia. Să știți că tot astfel pentru intelectuali există o familie în mentalul lor formată din nenumărate cărți și cunoștințe care reprezintă de fapt un obstacol în YOGA.

35. La ce-ar folosi știința celor care nu încearcă să descifreze literele destinului[6] prin întrebarea „De unde provine nașterea noastră, a noastră - cei care nu ne cunoaștem destinul?" Ei au decăzut la nivelul unei mașini vorbitoare. Ce altceva ar putea fi ei, o, ARUNACHALA?

36. Cei care nu sunt instruiți ating Realizarea Ultimă mai repede decât cei al căror ego nu a dispărut, în pofida științei lor. Cei inculți sunt salvați de acțiunea implacabilă a demonului infatuării; ei nu sunt prinși în cursa spre îmbogățire. Aceasta înseamnă pentru ei mai mult decât înlăturarea unei mari nenorociri.

37. Chiar dacă ar renunța la lumea întreagă și ar dobândi întreaga cunoaștere, i-ar fi foarte greu să se elibereze celui care este căzut sub dominația acestei josnice prostituate care este lingușirea.

38. Ce altceva poate exista în afară de Sine dacă suntem mereu cufundați în Sine, fără a ne depărta de această stare și fără (a ne individualiza) vreodată pentru a ne diferenția de alții? Ce importantă are dacă ceilalți vorbesc despre noi? Ce contează dacă ești lăudat sau denigrat?

39. Păstrează în inimă simțul nondualității, dar nu-l exprima niciodată în acțiune. O fiule, simțul nondualității poate să se aplice celor 3 lumi, dar să știți că în raport cu maestrul nu va trebui niciodată trăit.

40. Intr-adevăr eu afirm chintesența concluziilor proclamate de filozofia VEDANTA, cu alte cuvinte: când egoul este distrus, el devine Acela și atunci rămâne doar Sinele, sub forma Conștiinței Absolute.

---

[6] Această afirmație evocă concepția conform căreia literele destinului unui om sunt scrise pe fruntea sa. A şterge literele înseamnă a transcende destinul sau KARMA proprie.

Tăcere şi singurătate

Discipolul: Este bine să faci legământul tăcerii?

Maestrul: Tăcerea interioară înseamnă renunțarea la tine însuti. Adică viețuirea în afara egoului.

Discipolul: Singurătatea este o necesitate pentru un SANYASIN?

Maestrul: Singurătatea se află în inima omului. Poți trăi în iureșul lumii si, cu toate acestea, să-ti păstrezi o deplină serenitate a mintii. Aceasta înseamnă că trăiești în singurătate. Un altul trăiește în pădure, dar nu este în stare să-si tină în frâu mintea; nu se poate spune despre el că trăiește în singurătate.

Singurătatea este o atitudine mentală. Ființa legată de lucrurile acestei lumi nu poate s-o obțină, indiferent unde s-ar afla; dar acela care este detașat de lume, trăiește în singurătate, oriunde s-ar afla.

Discipolul: Ce este MAUNA?

Maestrul: MAUNA este starea care transcende vorbirea și gândirea. Este meditația în care nu există activitate mentală. Ea constă în supunerea mintii. Meditația profundă este o vorbire fără de sfârșit. Tăcerea vorbește neîncetat, este un etern torent de „limbaj”. Acesta se oprește atunci când începem să vorbim, căci vorbele pun stavilă acestui „limbaj” mut. Discursuri și conferințe pot să-i captiveze pe oameni ore întregi, fără să le fie de vreun folos. Tăcerea însă este permanentă și face ca întreaga umanitate să evolueze. Tăcerea este însăși elocventa. Îndrumările verbale nu sunt niciodată atât de elocvente ca tăcerea. Ea însăși este o continuă elocventă... Este cel mai bun limbaj. Există o stare în care cuvintele încetează, făcându-i loc tăcerii.

Discipolul: Dar atunci, cum ne-am mai putea exprima gândurile pentru a comunica între noi?

Maestrul: Aceasta nu este o necesitate decât atunci când există simțul dualității...

Discipolul: De ce nu merge BHAGAVAN să propovăduiască adevărul tuturor oamenilor de pe Pământ?

Maestrul: De unde știi că n-o fac? A propovădui înseamnă oare a te urca la tribună ca să ții cuvântări? A propovădui înseamnă a transmite Cunoașterea; aceasta nu se poate face cu adevărat decât în tăcere. Ce-ai zice despre un om care ascultă o predică timp de o oră și pleacă fără să fi ajuns să-si schimbe viața? Comparați-l cu acela care se așează la picioarele unei Sfinte Prezente și duce cu sine, întorcându-se acasă, un mod de a gândi cu totul nou. Ce este mai bine: să predici cu glas tare dar fără efect, sau să rămâi tăcut, revărsând razele forței lăuntrice în jurul tău?

Gândește-te și la originea vorbirii. La început este cunoașterea abstractă, din care purcede egoul. La rândul său, acesta zămislește gândirea, iar gândirea dă naștere cuvintelor. Prin urmare, cuvântul este strănepotul Izvorului originar. Și dacă el este atât de eficient, gândește-te de câte ori trebuie să fie mai puternică propovăduirea prin tăcere! Dar oamenii nu înțeleg acest adevăr simplu și limpede, adevărul experienței lor de zi cu zi, veșnic, mereu prezent. Acest adevăr este cel al Sinelui.

Există oare cineva care să nu aibă cunoștință de Sine? Dar oamenilor nu le place să audă vorbindu-se despre acest adevăr. Ei au nevoie de lumea de dincolo, de cer, de infern și de reîncarnare. Pentru că ei iubesc mai mult misterul decât Adevărul, religia le dă ceea ce își doresc, în speranța de a-i aduce în cele din urmă la Sine; atunci de ce să nu ne statornicim în El, chiar de acum, aici, în clipa aceasta? Pentru a fi martor altor lumi, sau pentru a face speculații pe seama lor, Sinele este absolut necesar; acestea nu sunt diferite de El. Chiar și atunci când cel ignorant crede că vede obiectele, el nu vede altceva decât Sinele.

Disciplina mentală

Discipolul: Cum pot să-mi disciplinez mintea?

Maestrul: Nici o minte nu trebuie disciplinată dacă realizezi Sinele. Sinele strălucește când mentalul dispare. Indiferent dacă mintea unui realizat este activă sau nu, doar Sinele există (cu adevărat) pentru el, căci mintea, corpul și lumea nu sunt despărțite de Sine. Ar putea oare toate acestea să fie altceva decât Sinele? Atunci când ești conștient de aceasta, când ai înțeles acest adevăr, pentru ce ti-ai mai face griji din pricina acestor umbre zadarnice? Cum ar mai putea ele să afecteze Sinele?

Discipolul: Dar dacă mentalul nu este decât o umbră, cum vom putea cunoaște Sinele?

Maestrul: Sinele este însăși Inima ce strălucește prin propria ei lumină. Iluminarea vine din Inimă și se îndreaptă spre creier, sediul mentalului. Noi privim lumea cu mintea, deci prin lumina reflectată a Sinelui. Lumea este percepută printr-un act al mintii. Atunci când mintea este iluminată, ea este conștientă de lume; dar atunci când mintea este în întuneric,nu este conștientă de nimic. Dacă îți îndrepți mintea spre interior, către izvorul iluminării, cunoașterea obiectivă încetează, și în Inimă va străluci numai Sinele.

Luna strălucește pentru că reflectă lumina soarelui. Atunci când soarele asfințește, luna ne ajută să distingem obiectele, datorită luminii pe care o reflectă. Dar atunci când soarele răsare din nou, nimeni nu mai are nevoie de lună, al cărei disc se vede totuși pe cer.

Mintea și Inima nu se pot compara. Mintea ne este de folos datorită luminii pe care o reflectă. O folosim pentru a vedea obiectele. Când o întoarcem spre interior, ea se cufundă în Izvorul iluminării,care strălucește prin el însuși. Atunci mintea este ca luna în timpul zilei. Când este întuneric, ai nevoie de o lampă ca să faci lumină. Dar atunci când soarele a răsărit, orice lampă a devenit inutilă, căci

obiectele sunt vizibile. Pentru a vedea soarele nu ai nevoie de nici o lampă, ajunge numai să-ti îndrepți privirea spre astrul luminos al zilei.

Tot astfel, pentru a vedea obiectele, ai nevoie de lumina pe care o reflectă mintea. Pentru a vedea însă Inima, este de ajuns ca toată atenția să se îndrepte către ea. Atunci mintea nu mai contează, și Inima va străluci în toată splendoarea, prin propria ei lumină.

Discipolul: După ce am părăsit ASRAMUL, în octombrie, m-am simțit învăluit, timp de vreo zece zile, de această pace care domnește în jurul dumneavoastră. În fiecare clipă, chiar și în timpul celei mai intense activități cotidiene, simțeam în adâncul meu această pace în sânul unității; era ceva asemănător cu dedublarea conștiinței, care apare atunci când moțăi în timpul unei conferințe plicticoase. Apoi totul dispărea și mă întorceam la obișnuitele fleacuri stupide. Munca nu ne lasă suficient timp pentru meditație. Ajunge oare să mă gândesc neîncetat că „Eu sunt” în timp ce muncesc?

Maestrul (după un scurt moment de tăcere): Dacă îți întărești spiritul, această pace va continua fără încetare. Durata ei este proporțională cu forța mentală dobândită printr-o practică asiduă. O minte astfel „îmbăiată” ajunge repede în stare să urmeze cursul râului. În acest caz, indiferent dacă te afli sau nu în activitate, râul nu va fi nici deviat, nici întrerupt. Nu munca este adevăratul obstacol, ci ideea că tu ești cel care o face.

Discipolul: Trebuie să facem meditații special ca să ne întărim mintea?

Maestrul: Nu, dacă păstrați mereu în minte ideea că nu este vorba de munca voastră personală. La început trebuie să faceți eforturi ca să fiți conștienți de aceasta tot timpul, dar mai târziu devine un lucru firesc și continuu. Atunci munca se va face de la sine și pacea lăuntrică își va păstra întreaga puritate.

Meditația este adevărata voastră natură.

Acum o numiți meditație pentru că sunteți distrași de alte gânduri. Dar atunci când acestea sunt eliminate, rămâneți

singuri - adică în starea de meditație, eliberați de orice gând. Iar ceea ce încercați să dobândiți prin eliminarea gândurilor este adevărata voastră natură. Această înlăturare a gândurilor parazite, voi o numiți meditație. Dar atunci când practica ajunge să se așeze pe baze solide, adevărata natură se manifestă în toată splendoarea, și descoperim că aceasta este adevărata meditație.

Discipolul: Cu cât încercăm mai mult să medităm, cu atât mai puternice devin gândurile parazite !

Maestrul: Da, tot felul de gânduri apar în timpul meditației. E un lucru firesc, pentru că tot ce este ascuns în voi iese atunci la lumină. Dacă toate acestea n-ar fi aduse la suprafață, cum am mai putea să le distrugem? Gândurile apar oarecum spontan, pentru ca, în cele din urmă, să dispară, întărind astfel mentalul.

Discipolul: Există momente în care persoanele și lucrurile capătă o formă vagă, transparentă, ca într-un vis. Nu ne mai dăm seama că ele vin dinafară;suntem conștienți în mod pasiv de existenta lor, fără să mai le raportăm la noi înșine. Atunci spiritul se scaldă într-o pace profundă.

Oare în astfel de momente suntem pregătiți să ne cufundă în Sine? Sau o astfel de stare e nesănătoasă, provenind dintr-un fel de autohipnoză? E bine să o întreținem datorită păcii temporare pe care o aduce?

Maestrul: Există în noi o stare de conștiință asociată unei liniști lăuntrice; este exact starea în care trebuie să ajungem. Dar faptul de a pune întrebări cu privire la aceasta fără a fi înțeles că e vorba despre Sine, arată că starea experimentală nu e stabilă, ci întâmplătoare.

Verbul „a se cufunda” se potrivește atunci când e vorba despre tendințe extrovertite. Mentalul trebuie dirijat și introvertit, în așa fel încât să se cufunde la o adâncime mai mare decât cea aparentelor exterioare. Dar atunci când pacea domnește ca o regină, fără să umbrească totuși conștiința, mai e oare nevoie să ne cufundăm? Atâta timp cât nu înțelegem că e vorba despre Sine, efortul pentru a ajunge în această stare se poate într-adevăr numi o „scufundare”. În acest sens putem folosi verbul „a se cufunda” în loc de „a

realiza”. În această lumină întrebarea pe care ați pus-o nu-si mai are rostul.

Discipolul: Mintea mea continuă să aibă o preferință pentru copii, poate că din cauză că forma unui copil este adeseori folosită pentru a personifica Idealul. Cum să fac să depășesc această preferință?

Maestrul: Fixează-te asupra Sinelui. De ce să te mai gândești la copii și la reacțiile tale față de ei?

Discipolul: Mi se pare că a treia mea vizită la TIRUVANNMALAI mi-a intensificat simțul egoismului și m-a făcut să meditez mai greu. E întâmplător sau ar fi mai bine să evit astfel de locuri pe viitor?

Maestrul: E imaginar. Acest loc, sau indiferent care altul, se află în tine însuti. Trebuie să pui capăt unor astfel de scorneli: căci locurile, să-ti fie clar,n-au nimic de-a face cu activitățile spiritului. Asta e valabil și pentru mediul tău înconjurător; tu nu te afli în el ca urmare a unei alegeri personale. El apare în mod natural și îți este impus într-o oarecare măsură. Trebuie să te ridici deasupra, fără să te lași prins în capcana lui.

(Un băiețel de opt ani și jumătate vine și se așează în camera unde se întâlneau discipolii pe la ora 5 seara, pe când BHAGAVAN era plecat pe Munte. Cât timp a lipsit el, băiețelul a vorbit despre YOGA și despre VEDANTA într-o tamilă pură, simplu și literar, cu numeroase citate din învățăturile Sfinților și din Scripturile Sacre. Atunci când sosi BHAGAVAN, care lipsise trei sferturi de oră, s-a întors, o liniște deplină domnea în încăpere. Copilul a rămas douăzeci de minute în prezenta lui SRI BHAGAVAN fără a scoate o vorbă, dar și fără a-si lua privirea de la el. Apoi au început să-i curgă lacrimi din ochi. Le-a șters cu mâna și a plecat la puțin timp după aceea, spunând că mai are de așteptat Realizarea Sinelui.

Discipolul: Acest copil este extraordinar ! Cum se explică asta?

Maestrul: Caracteristicile ultimei sale vieți sunt foarte marcante la el. Dar oricât de puternică ar fi amprenta lor, ele nu se pot manifesta decât când mintea e calmă și împăcată.

Toată lumea știe că atunci când te străduiești să-ți trezești memoria te confrunți deseori cu un eșec, în timp ce alteori ești pur și simplu străfulgerat de amintiri dacă mintea rămâne liniștită.

Discipolul: Cum putem face ca mintea rebelă să devină calmă și liniștită?

Maestrul: Întoarceți-vă la izvorul ei ca s-o faceți să dispară, sau practicați o renunțare totală ca s-o înfrângeți total. Acest sacrificiu este echivalentul Cunoașterii Sinelui. Ambele căi implică în mod necesar propria voastră disciplinare. Ego-ul nu se supune decât atunci când recunoaște prezenta Puterii Supreme.

Discipolul: Cum as putea să scap din SAMSARA, ce pare a fi adevărata cauză a agitației noastre mentale? Renunțarea nu este oare un mijloc eficient pentru a obține liniștea spiritului?

Maestrul: SAMSARA nu există decât în mintea noastră. Ați auzit vreodată ca lumea să strige: „Iată-mă, sunt eu, lumea!”? Dacă-ar fi așa i-am simți neîncetat prezenta,chiar și în timpul somnului. Dar cum ea nu există de fapt în timp ce dormim, înseamnă că nu e permanentă. Iar ceea ce nu e statornic n-ar putea avea nici un fel de substanță. Întrucât lumea n-are nici un fel de realitate în afara Sinelui, acestuia îi este ușor să o supună. Doar Sinele e permanent. Renunțarea constă în a nu confunda Sinele cu non-Sinele. Îndată ce ignoranta care face ca acestea să pară identice este distrusă, non-Eul încetează de a mai exista. Abia atunci apare adevărata renunțare.

Discipolul: Putem munci în lume în mod detașat chiar și în absenta unei astfel de renunțări?

Maestrul: Numai un ATMA-JNANI poate fi un bun KARMA-YOGHIN.

Discipolul: BHAGAVAN condamnă filozofia DVAITA?

Maestrul: DVAITA presupune confuzia între Sine și non-Sine. ADVAITA înseamnă non-identificarea acestora.

Bhakti şi jnana

BHAKTI = Adorare sau devoţiune, o dăruire ardentă către un ideal spiritual.

JNANA = „Cunoaşterea” veritabilă - a experimenta în mod continuu că „Eu sunt BRAHMAN”, „totul este Sinele”.

Discipolul: SRI BHAGAVATA ne-a învăţat o metodă pentru a-l găsi pe KRISHNA în adâncul Inimii noastre: aceea de a ne închina în fata a tot ceea ce există şi a privi totul ca fiind însuşi Dumnezeu. Poate fi acesta drumul care să ducă la Realizarea Sinelui? Nu este mult mai uşor să-l adorăm pe BHAGAVAN în tot ceea ce mintea noastră descoperă în interiorul şi în afara noastră, decât să investigăm supramentalul prin întrebarea interioară „Cine sunt eu?”

Maestrul: Vă gândiţi la Dumnezeu atunci când îl vedeţi în tot ceea ce există? Cu siguranţă că vă gândiţi la El dacă îl vedeţi pretutindeni în jurul nostru. Păstrându-l pe Dumnezeu în inima voastră ajungeţi la DHYANA; DHYANA este etapa care precede Realizarea Ultimă. Nu există decât o singură Realizare: aceea a Sinelui, în Sine. Ea nu poate să fie exterioară Sinelui, iar DHYANA precede această Realizare, Este Absolut lipsit de importantă dacă practicaţi DHYANA (meditaţia) asupra lui Dumnezeu sau asupra Sinelui, deoarece scopul ultim este acelaşi. În nici un fel nu puteţi scăpa de Sine. Dacă vreţi Să-l vedeţi pe Dumnezeu în tot, nu îl veţi vedea de asemenea, în voi înşivă? Dacă totul este Dumnezeu, nu sunteţi şi voi incluşi în El? Voi înşivă sunteţi Dumnezeu. Este atât de surprinzător faptul că totul este Dumnezeu? Această metodă este indicată în SRI BHAGAVATA şi în alte cărţi. Totodată însă, chiar şi această disciplină spirituală presupune existenta unui martor sau gânditor. Cine este acesta?

Discipolul: Cum poate fi văzut Dumnezeu imanent în toate lucrurile?

Maestrul: A-l vedea pe Dumnezeu înseamnă a fi Dumnezeu. Nu există un „tot” care să fie în afara lui Dumnezeu, în care el ar putea să fie imanent. Numai el există.

Discipolul: Este necesar să citim BHAGAVAD-GITA din când în când?

Maestrul: Mereu.

Discipolul: Care este relația dintre BHAKTI și JNANA?

Maestrul: Starea eternă, constantă și naturală, care constă în a rămâne în Sine, se numește JNANA. Dar pentru a rămâne în Sine trebuie Să iubești Sinele. Dumnezeu fiind Sinele, iubirea Sinelui echivalează cu iubirea de Dumnezeu. Numai această iubire este BHAKTI. JNANA și BHAKTI sunt deci unul și același lucru.

Discipolul: Atunci când recit NAMA-JAPA (repetarea unui nume divin) timp de o oră sau mai mult, intru într-o stare comparabilă cu cea a somnului. Apoi mă trezesc și constat că JAPA mea s-a întrerupt, și reîncep să o repet.

Maestrul: „Comparabilă cu somnul”. Expresia este corectă. Aceasta este starea naturală. Deoarece deocamdată vă identificați cu egoul, considerați că această stare naturală care survine în timpul tehnicii de JAPA este ceva care vă întrerupe lucrul cu MANTRA. Trebuie deci să repetați această experiență până când veți ajunge să înțelegeți că prin această trăire vă cufundați de fapt în starea voastră naturală. Veți descoperi atunci că JAPA nu este indispensabilă, dar ea va putea continua totodată, într-un mod automatic. Nelămuririle actuale provin dintr-o identificare greșită: vă identificați cu mentalul care repetă JAPA. JAPA semnifică a te raporta la un singur gând, eliminând toate celelalte gânduri. Acesta este scopul său și rațiunea sa de a exista. Ea (JAPA) conduce la DHYANA, iar aceasta sfârșește prin Realizarea Sinelui în JNANA.

Discipolul: Cum trebuie să practicăm NAMA-JAPA?

Maestrul: Nu trebuie niciodată să repetăm numele lui Dumnezeu mecanic și într-un mod superficial fără a avea în adâncul inimii iubirea de Dumnezeu. Repetând numele Său,

trebuie să îl invocăm cu fervoare și să ne abandonăm fără rezerve. numai după acest sacrificiu Numele lui Dumnezeu rămâne constant în om.

Discipolul: De ce folos este atunci să ne dăruim unei căutări spirituale - VICHARA (Investigarea lucrurilor profunde printr-o metodă rațională)?

Maestrul: Abandonul nostru în Dumnezeu nu are un efect total decât atunci când este realizat într-o deplină cunoaștere a cauzei. Dar o asemenea înțelegere nu apare decât după o căutare spirituală și după reflexie. Ea se termină invariabil printr-o renunțare totală. Nu există nici o diferență între JNANA și sacrificiul absolut de Sine pentru Dumnezeu: în gânduri, în cuvinte și în acțiuni. Pentru a fi complet, acest abandon trebuie să fie necondiționat, deoarece cel ce îl iubește pe Dumnezeu nu cere nici o favoare și nu negociază cu el. Un asemenea abandon cuprinde totul. Este în același timp JNANA, VAIRAGYA (detașarea completă, abandonarea tuturor dorințelor), devoțiune și iubire.

Pacea şi fericirea

Discipolul: Cum pot să obţin pacea? Am impresia că nu o pot obţine prin VICHARA (Investigarea adevărurilor profunde printr-o metodă raţională).

Maestrul: Pacea este starea ta naturală. Mentalul este cel care creează obstacole. VICHARA ta a fost în întregime o creaţie a mentalului. Caută natura spiritului, şi vei vedea că mentalul va dispărea. Căci nu există nimic din toate acestea, decât un mental fără gânduri. Deoarece gândurile apar totuşi fără încetare, tu le atribui o origine pe care o numeşti spirit sau mental. Dar atunci când cauţi natura celui din urmă, sfârşeşti prin a descoperi că el nu există. Când mentalul dispare astfel, te scufunzi în pacea eternă.

Discipolul: Prin poezie, muzică, JAPA, BHAJANA, peisajele minunate pe care le vedem, lectura unor poezii religioase, etc., se întâmplă să conştientizăm un veritabil sens al Unicităţii. Acest sentiment de pace profundă şi preafericită (în care eul personal nu ocupă nici un loc) este totuna cu acea cufundare în Inimă despre care vorbeşte BHAGAVAN? Practica spirituală îndreptată către asemenea stări va putea conduce la un SAMADHI (stare de fuziune cu Divinul) mai profund şi până la urmă la deplina şi totala viziune a Realului?

Maestrul: Fericirea există atunci când mentalul se află în prezenta unor lucruri plăcute. Acestea este fericirea inerentă a Sinelui; nici o altă fericire nu există. Fericirea nu este nici străină, nici îndepărtată. În aceste ocazii pe care le găseşti plăcute, de fapt te cufunzi în Sine. Această cufundare prilejuieşte o fericire necondiţionată care există prin ea însăşi. Dar diferitele asociaţii de idei te fac să atribui această fericire altor lucruri sau altor evenimente, pe când, de fapt, fericirea se află în tine. Intr-o asemenea situaţie te cufunzi în Sine, cu toate că o faci în mod inconştient. Dacă ajungi să o faci în mod conştient, cu convingerea venind din experienţa că eşti identic cu Realitatea, atunci numeşti Realizare. Vreau

ca tu să te cufunzi deci în mod conștient în Sine, adică în Inimă.

Jnani şi lumea

Discipolul: JNANI (cel eliberat) percepe lumea?

Maestrul: de la cine vine o asemenea întrebare? De la un JNANI sau de la un AJNANI (om ignorant)?

Discipolul: Admit că de la un AJNANI.

Maestrul: Încearcă lumea să afle dacă într-adevăr există?

Discipolul: AJNANI vede și cunoaște lumea și obiectele ei, care îi afectează simțurile: auzul, gustul, etc. JNANI experimentează în același fel lumea?

Maestrul: Vorbești despre a vedea și despre a cunoaște lumea. Ori, tu te ignori pe tine însuti (deși tu ești subiectul care cunoaște și care este indispensabil cunoașterii obiectului). Cum vei putea înțelege natura adevărat a lumii care constituie obiectul de cunoscut? Fără îndoială că obiectele afectează corpul și organele de simt; dar oare corpul tău este cel care pune întrebarea? Declară oare corpul tău: „simt acest obiect, el este real?”, sau vine oare lumea să-ti spună: „Eu lumea, sunt reală?”

Discipolul: Încerc doar să înțeleg punctul de vedere al unui JNANI despre lume. Lumea mai poate fi percepută după ce s-a obținut Realizarea Sinelui?

Maestrul: De ce să te frământi în legătură cu lumea și cu ceea ce survine după Realizarea Sinelui? Realizează mai întâi Sinele. A percepe sau a nu percepe lumea - acestea nu au nici o importantă. În timpul somnului tu nu percepi universul material și vice-versa, pierzi ceva în acest moment pentru că percepi obiectele exterioare? Este un fapt cu totul lipsit de importantă, atât pentru JNANI cât și pentru AJNANI dacă ei percep sau nu lumea. Amândoi o văd, dar punctul lor de vedere diferă.

Discipolul: Dacă JNANI și AJNANI percep lumea în aceeași manieră, prin ce diferă ei?

Maestrul: Văzând lumea, JNANI vede Sinele care formează substratul acestei lumi. AJNANI, fie că vede, fie că nu vede lumea, își ignoră ființa lui adevărată, Sinele.

Ia exemplul imaginilor care se mișcă și care se văd pe ecran în timpul unui film la cinema. Ce există în fata ta înainte de a începe filmul; în aparentă, scenele acestuia sunt reale. Dar încearcă să te duci și să le prinzi! Ce-ti rămâne între degete? Numai ecranul, pe care personajele păreau atât de reale. După prezentarea filmului, când imaginile dispar, ce mai rămâne? Din nou, doar ecranul.

La fel este și cu Sinele. El singur există; imaginile se duc și vin. Dacă ești mereu concentrat asupra Sinelui, nu ești înșelat de aparenta spectacolului și pentru tine nu are importantă dacă el apare sau dispare. Ignorând Sinele, AJNANI gândește că lumea este reală, tot așa cum, ignorând ecranul, el vede numai scenele filmului, ca și cum ele ar exista înafara pânzei. Când vei conștientiza faptul că fără martor nimic nu poate fi perceput, tot așa cum nu pot exista imaginile de pe ecran, atunci nu vei mai comite erori. JNANI si-a dat seama o dată pentru totdeauna că ecranul, cu imaginile care se văd pe el, nu este nimic altceva decât Sinele. Când nu există spectacol, Sinele se manifestă fără imagini, el rămâne nemanifestat. JNANI rămâne indiferent la formele sub care poate să se prezinte Sinele: El este mereu Sinele. Dar AJNANI îl vede pe JNANI în plină acțiune și nu-i poate înțelege natura.

Discipolul: Exact același lucru m-a făcut să pun prima mea întrebare: cel ce a realizat Sinele percepe lumea ca și noi? Dacă așa stau lucrurile, mi-ar place să știu ca părere aveți Dumneavoastră despre dispariția misterioasă a acelei fotografii, ieri?

Maestrul (surâzând): Faci aluzie la fotografia templului din MADURA. (Cu câteva minute mai înainte trecea din mână în mână printre vizitatorii care o priveau, fiecare când îi venea rândul. Probabil că din neatenția cuiva, fotografia alunecase între paginile vreunei cărți pe care ei tocmai o consultau în acel moment).

Discipolul: Da, tocmai la acest incident mă gândesc. Care este punctul Dumneavoastră de vedere? Fotografia a fost căutată peste tot și în final nu a mai fost regăsită. Cum explicați Dumneavoastră această misterioasă dispariție, chiar în momentul în care toată lumea voia să o vadă?

Maestrul: Imaginează-ti că în vis m-ai lua cu tine în patria ta îndepărtată, Polonia. Te trezești și îmi spui: „Am visat una și alta. Ai avut același vis cu mine, și ti-ai dat seama că eu te luam cu mine în Polonia?" Această cercetare nu are pentru tine nici cea mai mică importantă.

Discipolul: Dar în ceea ce privește fotografia pierdută, incidentul s-a desfășurat sub ochii Dumneavoastră.

Maestrul: Fotografia care a fost văzută, apoi pierdută, cât și întrebarea ta despre ea, toate acestea nu reprezintă, de fapt, decât o simplă operațiune a mentalului tău.

PURANA ne povestește o întâmplare care ilustrează acest punct de vedere. Când SITA plecă din mânăstire, în pădure, RAMA începu să o caute, strigând-o pe nume cât putea de tare: „Oh, SITA, SITA!". PARVATI și PARAMESWARA văzură din înaltul cerului ce se petrecea în pădure. PARVATI își exprimă surpriza către SHIVA, spunându-i: „L-ai lăudat pe RAMA și l-ai considerat ca fiind perfect. totuși vezi cum se poartă, cum se tânguie pentru pierderea SITEI!"

- „Dacă ai îndoieli în privința perfecțiunii lui RAMA", răspunse SHIVA, „pune-l tu însăți la încercare. Prin virtutea YOGA-MAYEI tale ia-ti înfățișarea lui SITA și apari dinaintea lui". PARVATI se supuse și apăru înaintea lui RAMA sub trăsăturile exacte ale SITEI; dar, spre marea sa surprindere, RAMA nu-i luă în seamă prezenta și continuă să strige: „Oh, SITA, SITA!", ca și cum ar fi fost orb.

Discipolul: Nu înțeleg morala acestei întâmplări.

Maestrul: Dacă RAMA ar fi căutat într-adevăr prezenta corporală a SITEI, ar fi recunoscut-o pe SITA pe care o pierduse în persoana care se afla dinaintea lui. Dar nu, pentru el SITA dispărută era la fel de ireală ca și cea care tocmai apăruse în fata ochilor lui. RAMA nu era cu adevărat orb; dar pentru el, un JNANI, plecarea SITEI în sihăstrie, dispariția sa, căutările pe care le făcuse, ca și aparițiile lui

PARVATI sub trăsăturile SITEI, totul era la fel de ireal. Înțelegi, acum, incidentul cu fotografia dispărută?

Discipolul: N-as putea spune că-mi este foarte clar. Lumea pe care o vedem, o simțim și o percepem în atâtea moduri este, deci o iluzie, un vis?

Maestrul: Dacă tu cauți adevărul, nu ai decât o alternativă, și aceasta este acceptarea irealității lumii.

Discipolul: De ce?

Maestrul: Dintr-un motiv simplu: dacă tu nu abandonezi ideea că lumea este reală, spiritul tău este continuu atașat de această lume. Dacă iei aparenta drept realitate, nu vei cunoaște niciodată Realitatea, deși numai Realitatea singură există. Acest lucru este ilustrat prin analogia cu șarpele și frânghia. Dacă tu vezi șarpele, nu poți vedea frânghia, cu toate că ea există. Șarpele inexistent devine real în ochii tăi, în timp ce frânghia reală pare a fi, în întregime inexistentă.

Discipolul: E ușor să accepți la modul intelectual ipoteza că lumea nu este reală, dar este greu să ai convingerea că ea e, realmente, ireală.

Maestrul: Pentru tine, universul visului tău este perfect real atunci când visezi. Atât timp cât durează iluzia, tot ceea ce vezi, simți, etc., în această lume a visului îți pare real.

Discipolul: Atunci înseamnă că lumea nu este nimic altceva decât un vis?

Maestrul: Pui tu oare la îndoială realitatea percepțiilor tale atunci când visezi? Tu poți visa că faci lucruri cu totul imposibile, de exemplu că tocmai discuți, vesel, cu o persoană, în realitate, defunctă. Pentru câteva clipe ai putea avea o îndoială în vis și atunci îți spui: „Dar credeam, totuși, că el este mort”. Apoi mentalul tău pare că se împacă cu această idee. Prietenul tău decedat sfârșește prin a fi perfect viu pentru tine, în vis. Cu alte cuvinte, visul, atunci când este trăit, nu-ti permite nici o îndoială asupra realității sale.

În același fel, îți este imposibil să păstrezi cea mai mică suspiciune cu privire la realitatea lumii percepute în starea de veghe. Cum ar putea mentalul, care el însuși a creat lumea, să admită irealitatea ei? Aceasta este semnificația

comparației făcută dintre lumea experimentată în starea de veghe și lumea visului. Amândouă sunt creații ale mentalului. În timp ce acesta se complace într-una sau cealaltă, el este incapabil să nege realitatea lumii visului atunci când visează, și a lumii stării de veghe atunci când este în starea de veghe. Dacă, dimpotrivă, îți retragi complet mintea față de lume, o întorci către interior și rămâi în această stare, adică dacă ești mereu concentrat asupra Sinelui, care este substratul întregii experiențe, vei descoperi că lumea, care pentru moment îți este perceptibilă într-un singur fel, este la fel de irealã ca aceea pe care o trăiești în vis.

Discipolul: Cum am spus deja, noi vedem și simțim lumea într-o mulțime de feluri. Aceste senzații sunt reacții la obiectele văzute, simțite, etc. și nu sunt creații mentale ca cele din vis, care diferă nu numai de la o persoană la alta, ci chiar și pentru aceeași persoană. Aceasta nu dovedește realitatea obiectivă a lumii?

Maestrul: Tot ceea ce spui despre atributele și contradicțiile lumii visului le declari în acest moment, când ești treaz. În timp ce visezi, totul pare perfect coerent. Aceasta revine la a spune că dacă îți este sete în vis, vei bea în mod iluzoriu apă iluzorie, care-ti va potoli setea iluzorie. Toate acestea pentru tine sunt reale. Ele nu au nici o legătură cu iluzia, atât timp cât nu știi că visul însuși este o iluzie. La fel este cu lumea percepută în timpul stării de veghe: senzațiile pe care le ai în acest moment sunt perfect coordonate și astfel îți dau impresia că lumea este reală.

Dacă, dimpotrivă, lumea este o realitate care există prin ea însăși, ceea ce în mod evident tu vrei să afirmi atunci când vorbești despre obiectivitatea ei, ce o împiedică să se reveleze în timpul somnului? Nu spui niciodată că nu exiști în timpul somnului tău.

Discipolul: Intr-adevăr, eu nu neg că lumea există atunci când dorm. Ea există pe întreaga durată a somnului meu. Dacă în acel moment eu nu o văd, totuși, cei care sunt în starea de veghe, sunt conștienți de ea.

Maestrul: Pentru a declara că exiști în timp ce ești adormit, ai avut nevoie să-i chemi pe ceilalți drept mărturie pentru a ti-o dovedi. De ce cauți mărturia lor acum? Aceşti „alții” nu pot să-ti spună că au văzut lumea (în timpul somnului tău) decât când tu însuti ești treaz. Din contră,în ceea ce privește propria-ti existentă, lucrurile stau cu totul altfel. Trezindu-te, declari că ai dormit bine, și astfel afirmi că ai fost conștient de tine însuti, pe durata celui mai profund somn în care totuși n-ai avut nici cea mai mică noțiune despre existenta lumii. Acum, în acest moment, chiar dacă ești treaz, lumea este cea care îți declară: „Eu sunt real”, sau tu ești cel care afirmă aceasta?

Discipolul: Bineînțeles că cel care afirmă sunt eu, dar o spun în legătură cu lumea.

Maestrul: Ei bine, atunci această lume pe care o califici drept reală își bate joc, de fapt, de tine, căci tu încerci să-i dovedești realitatea în timp ce nu-ti cunoști propria ta Realitate.

Vrei să dovedești într-un fel sau altul că lumea este reală. Dar care este criteriul realității? Real este doar ceea ce există prin sine însuși, care se revelează prin sine însuși și care este etern și imuabil.

Lumea există prin sine însăși? A fost ea vreodată văzută altfel decât cu ajutorul mintii? În somn, nu există nici mental, nici lume. În starea de veghe, există mental și de aceea există și lumea. ce înseamnă această continuă alternantă? Te-ai familiarizat cu principiile logicii inductive, considerate a fi însăși baza investigației științifice. De ce nu încerci să rezolvi problema realității lumii folosindu-te de aceste principii universale de logică?

Cu de la tine putere, poți declara „exist”. Aceasta înseamnă că existenta ta nu este o existentă obiectivă, ci că ea este existenta de care ești conștient. În mod real, ea este Existenta pură care este identică cu Conștiința.

Discipolul: Lumea poate să nu fie conștientă de sine însăși, totuși ea există.

Maestrul: Conștiința nu este niciodată altceva decât conștiința Sinelui. Fiind conștient de ceva, ești esențialmente

conștient de tine însuti. O existență care ar fi inconștientă de ea însăși, iată o formulare care ascunde în sine o contradicție în termeni. Aceasta nu ar fi deloc o existentă, ci un atribut, pe când adevărata Existentă, SAT nu este un atribut, ci însăși Substanța. Aceasta este VASU. Realitatea este în consecință cunoscută ca SAT-CIT, Ființa-Conștiință și niciodată numai una sau cealaltă. Lumea nu există de la sine și nu este cu mult mai conștientă de propria ei existentă. Cum poți trage concluzia că o astfel de lume este reală?

Care este natura lumii? Este o schimbare perpetuă, un talaz continuu, interminabil. O lume dependentă (de cel care o percepe), inconștientă de sine însăși și mereu schimbătoare, nu poate fi reală.

Discipolul: Nu numai știința experimentală occidentală consideră lumea ca reală, dar și VEDELE, etc., dau o descriere cosmologică complicată a universului și a originii lui. De ce ar face-o dacă universul ar fi ireal?

Maestrul: Scopul esențial al VEDELOR, ca și al tuturor celorlalte texte (conform notei care urmează), este de a-ti conferi învățături despre natura lui ATMAN nepieritorul, și de a declara cu fermitate: „Tu ești Acela”.

Discipolul: De acord. Înțeleg. Dar de ce prezintă aceste texte asemenea descrieri cosmologice, atât de vaste și detailate, dacă pe de altă parte ele nu consideră lumea ca reală?

Maestrul: Adoptă în practică ceea ce accepți teoretic și lasă la o parte restul. SHASTRELE trebuie să ghideze toate tipurile posibile de căutători ai Adevărului, de aceea ele nu au toate același conținut. Ceea ce nu poți accepta ca adevărat, tratează-l ca fiind ARTHAVADA, sau argument auxiliar.

NOTĂ:

Căutând sprijinul științei moderne pentru a-si susține poziția, cel care pune întrebările nu face decât să-i atribuie acesteia propriul punct de vedere. Investigațiile științifice recente au redus la neant, o dată pentru totdeauna, mitul adoptat de simțul comun, al unei realități a lumii în același timp solidă, tangibilă și existentă în sine.

La o ultimă analiză, lumea senzorială se descompune în două categorii, timpul și spațiul. Iată ce scrie SIR JAMES JEANS despre acest subiect în cartea sa „Noua bază a științei” și concluzia pe care o trage din experiențe bazate pe teoria relativității a lui Einstein: „Tragem concluzia că spațiul nu înseamnă nimic în afara percepției noastre despre obiecte și că nici timpul nu înseamnă nimic în afara experienței evenimentelor noastre. Spațiul începe să ia înfățișarea unei ficțiuni create de propria noastră minte (corpurile noastre fizice sunt simple obiecte în spațiu: a se vedea versetul 16 din SAD VIDYA) a unei extensii nejustificate a Naturii unui concept subiectiv care ne ajută în înțelegerea și descrierea ordinii obiectelor așa cum le vedem; timpul, pe de altă parte, pare a fi și el o ficțiune (fără trecut și viitor, așa cum este conceput în general, nu este decât un mit: a se vedea versetul 15 din SADVIDYA). Scopul acestei ficțiuni este identic: ficțiunea timpului, ca și cea a spațiului ne servesc pentru a ordona evenimentele ce ne privesc”.

Aceste afirmații au fost făcute de SIR JAMES JEANS. Deoarece timpul și spațiul sunt considerate de către știința modernă ca simple ficțiuni create de propria noastră minte, obiectele și evenimentele devin ipso facto și ele ale mentalului, pentru că ele nu pot exista fără spațiu și timp. (A se vedea versetele 17 și 18 din SAD VIDYA.)

Cât despre solidaritatea pe care profanul o atribuie materiei, concluziile următoare trase din științele fizice experimentale ne vor furniza un răspuns:

I. Știința nu cunoaște natura reală a ceea ce constituie atomul. Ea cunoaște radiațiile care emană din el, dar niciodată sursa însăși.

II. Este imposibil să identificăm un electron, considerat la un moment dat, cu același electron considerat într-un alt moment al timpului.

III. Electronul încetează complet să mai aibă proprietățile unui lucru”, așa cum ele sunt concepute de simțul comun. El este pur și simplu o regiune de unde energia poate să radieze.

(„Conturarea unei filozofii”, de BERTRAND RUSSEL)

Iată, în ultimă analiză, concluziile lui BERTRAND RUSSEL:

Datorită în special lucrărilor a doi fizicieni germani, HEISENBERG și SCHRODINGER, ultimele vestigii ale fostului atom solid au dispărut de aici înainte și materia a luat definitiv un aspect la fel de fantomatic ca și cum ar fi vorba despre o ședință de spiritism”.

Chiar și din această viziune științifică modernă putem judeca singuri și hotărî dacă există o diferență fundamentală între lumea de veghe senzorială și lumea de vis, reținând ceea ce a fost declarat în capitolul

precedent, cât și citatul următor, extras din „Cine sunt eu?”: „Numai în ceea ce privește durata (starea de veghe este lungă, starea de vis este scurtă), nu există nici o diferență între cele două stări”. Acest adevăr al cărei ecou se face simțit și în știința modernă, este exprimat de către doctorul EDDINGTON în modul următor: „În lumea științei fizice, asistăm la un teatru de umbre în care se joacă drama existentei obișnuite”. (Acesta este filmul de cinema proiectat pe ecran despre care ne vorbește SRI BHAGAVAN.)

„Umbra cotului meu se sprijină pe umbra unei mese, în timp ce o umbră de cerneală curge pe o umbră de hârtie.” („Natura Lumii Fizice”)

Realizarea Sinelui

Discipolul: Cum poți obține Realizarea Sinelui?

Maestrul: Realizarea Sinelui nu este un lucru care trebuie să fie obținut. El este deja în noi. Tot ceea ce trebuie să facem este să eliminăm ideea „eu nu L-am realizat”. Liniștea și pacea înseamnă Realizarea Sinelui. Nu există nici un moment în care Sinele să nu fie prezent. Atât timp cât mai există îndoieli sau avem sentimentul că nu L-am realizat, trebuie să facem eforturi susținute pentru a elimina complet aceste gânduri. Ele sunt datorate faptului că realizăm o confuzie între Sine și ceea ce nu este Sinele. Atunci când acesta din urmă dispare, Sinele singur rămâne. Pentru a-i face loc, este suficient să elimini din mintea ta aglomerația. Nu este nevoie să aduci spațiul necesar luându-l din altă parte.

Discipolul: Deoarece Realitatea nu este posibilă fără VASANAKSHAYA (anihilarea VASANAS-urilor - tendințelor, latente psihice ce provoacă apariția dorințelor), cum ar trebui să realizez această stare în care VASANAS-urile sunt efectiv distruse?

Maestrul: Sunteți în această stare chiar în acest moment.

Discipolul: Aceasta semnifică faptul că, cufundându-mă în sine, VASANAS- urile vor fi distruse pe măsură ce ele se prezintă?

Maestrul: Ele se distrug prin ele însele dacă veți rămâne în starea naturală a cufundării în Sine.

Discipolul: Cum pot obține Realizarea Sinelui?

Maestrul: Nu este vorba de a obține Sinele. Dacă ar fi fost ceva care ar fi trebuit cucerit, acest lucru ar fi însemnat că el nu se găsește deja aici, acum și de-a pururi. Orice lucru obținut va fi într-o zi pierdut.

Prin urmare, el nu este permanent. Merită să depunem atâtea eforturi pentru ceva care nu durează? De aceea eu

spun că Sinele nu se cucerește. Sunteți Sinele, Sunteți deja Acela. În realitate vă ignorați starea naturală de preafericire. Această ignorantă vă domină și pune un voal peste Sinele pur care este beatitudine. Eforturile voastre trebuie în mod unic dirijate către eliminarea acestui voal care este identificarea Sinelui cu corpul, cu mentalul, etc. Ignoranta trebuie să dispară pentru a lăsa loc Sinelui. Realizarea este, deci accesibilă tuturor. Ea nu face nici o diferență între aspiranți. Singurele obstacole provin din îndoielile referitoare la capacitățile voastre și din convingerea că trebuie să spuneți „eu nu am realizat”. Trebuie să eliminați în întregime aceste obstacole.

Discipolul: Ce se întâmplă în starea de SAMADHI? Mai subzistă gândirea în această stare?

Maestrul: Doar SAMADHI ne permite să descoperim adevărul. Gândurile aruncă un voal asupra Realității pe care, de aceea, este imposibil să o atingem în întregime în alte stări decât aceea de SAMADHI. În SAMADHI nu mai supraviețuiește decât un singur și unic sentiment: „Eu sunt” care exclude oricare alt gând. „Eu sunt” însemnă „a rămâne mereu în pace”.

Discipolul: Ce trebuie să fac pentru a obține din nou starea de SAMADHI și pentru a regăsi Pacea pe care o simt aici?

Maestrul: Experiența prezentă este datorată influentei ambiantei în care sunteți integrat aici. Regăsiți aceeași stare atunci când sunteți departe? Aceasta este, pentru moment, o stare tranzitorie, iar practica este indispensabilă pentru ca ea să devină permanentă.

Discipolul: Există momente în care strălucesc bruște lumini pe fondul unei constiinte al cărei centru este la exteriorul eului obișnuit și care pare să cuprindă totalitatea. În mod independent de orice concept filozofic, cum mă sfătuiți să acționez pentru a obține, menține și accentua aceste mult prea rare iluminări? ABHYASA (practică spirituală) pentru atingerea unor asemenea experiențe implică în mod obligatoriu retragerea (izolarea)?

Maestrul: La exterior... Cine trăiește experiența unui exterior și a unui interior? Ele sunt concomitente în existenta subiectului și a obiectului. Dar cine, din nou, este conștient de acestea din urmă? După un examen profund veți descoperi că ele n-au fost niciodată decât unul singur: subiectul. Căutați atunci cine poate fi acest subiect unic. Această analiză va sfârși prin a vă conduce către pura conștiință, dincolo de subiect. Ceea ce numiți „eul obișnuit” este mentalul. Strâmtele limitări cuprind acest mental în timp ce conștiința pură este dincolo de orice limitare. Putem ajunge la ea printr-o căutare de felul celei pe care eu deja am menționat-o.

A obține: Sinele este mereu acolo. N-aveți decât un singur lucru de făcut, acela de a elimina vălul care îl ascunde.

A menține: Sinele, din momentul în care a fost realizat, devine experiența noastră directă și imediată. Nu-l mai pierdeți niciodată.

Retragerea: A rămâne în Sine înseamnă singurătatea. Nimic nu este străin Sinelui. Retragerea implică trecerea dintr-un loc sau dintr-o stare în alta. Dar nici una nici alta nu pot fi exterioare Sinelui. Totul este Sine; retragerea este imposibilă pentru că este de neconceput.

ABHYASA: înseamnă a nu lăsa să vină în minte nimic care să perturbe pacea inerentă Sinelui. Dar, sunteți mereu în această stare naturală, fie că practicați sau nu ABHYASA. A rămâne așa cum sunteți, fără întrebări și îndoieli, aceasta vă este starea naturală.

Discipolul: Atunci când este trăită starea de SAMADHI, pot fi obținute în același timp și SIDHIS-uri?

Maestrul: Pentru a manifesta SIDHIS-uri trebuie ca alte persoane să le recunoască. Orice persoană care își arată astfel (fără discernământ) puterile sale, nu poate fi un JNANI (eliberat). Prin urmare, SIDHIS-urile nu merită nici măcar umbra unui gând. JNANA (cunoașterea ultimă), trebuie să fie unicul scop al căutării voastre.

Discipolul: Realizarea mea îi ajută pe ceilalți?

Maestrul: Da, acesta este serviciul cel mai mare pe care puteți să li-l faceți. Cel care a descoperit mari adevăruri a ajuns în profunzimile tăcute ale Sinelui. Dar nu există nici un „altul” care trebuie să-l ajute.

Ființa Realizată vede doar Sinele, precum aurarul nu este atent decât la aurul bijuteriilor ornate cu pietre prețioase care i se dau pentru evaluare. Atunci când vă identificați cu corpul, sunteți de asemenea în mod fatal conștient de nume și forme. Dar atunci când transcendeți corpul, dispare de asemenea și ideea de „ceilalți”. Ființa Realizată vede că lumea nu diferă de ea însăși.

Discipolul: Nu ar fi preferabil ca sfinții (ființele realizate) să trăiască în prezenta celorlalți?

Maestrul: Pentru ei nu există „altul” lângă care să poată trăi. Sinele este unica realitate.

Discipolul: Dar nu trebuie să încerc să ajut lumea care suferă?

Maestrul: Forța care v-a creat, a creat de asemenea și lumea. Dacă ea are grijă de voi, ea poate tot atât de bine să aibă grijă și de lume. Deoarece Dumnezeu a creat lumea, este treaba Lui să se ocupe de ea nu a dumneavoastră.

Discipolul: Și datoria noastră de patrioți?

Maestrul: Datoria voastră constă în A FI și nu în a fi ceva sau altceva.

„EU SUNT CEL CARE SUNT” - iată esența întregului adevăr. Metoda poate fi rezumată la fraza: „A RĂMÂNE ÎN PACE”. Și ce semnifică pacea? Ea vrea să spună „Distruge natura ta inferioară”, deoarece fiecare nume și fiecare formă sunt o cauză de tulburare a păcii. „Eu-Eu” este Sinele. „Eu sunt acesta” este egoul. Atunci când „Eul” rămâne singur și unic, el este Sinele. Atunci când se uită pe sine și spune „Eu sunt acesta sau acela, eu sunt ca acesta sau acela”, atunci este egoul.

Discipolul: Atunci cine este Dumnezeu?

Maestrul: Sinele este Dumnezeu. Sentimentul „Eu sunt” este Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi exterior Sinelui, ar fi existat un Dumnezeu lipsit de Sine, și un Sine lipsit de

Dumnezeu, ceea ce este absurd. Tot ceea ce este necesar pentru Realizarea Sinelui este de A FI ÎMPĂCAT. Ce poate fi mai ușor? De aceea ATMA-VIDYA este calea cea mai ușor de urmat.

Sinele şi individualitatea

Discipolul: Moartea dizolvă complet personalitatea unei fiinţe, astfel încât ea să nu mai aibă o nouă naştere, la fel ca râurile ce se varsă în ocean pierzându-se complet în acesta?

Maestrul: Apele se evaporă şi se reîntorc pe coline sub formă de ploaie, pentru a curge în râuri care se varsă din nou în ocean; tot astfel, fiinţa îşi pierde în timpul somnului profund starea sa de fiinţă separată de tot, pentru a o regăsi când se trezeşte, conform SAMSKARASURILOR sau tendinţelor datorate trecutului. (Latentele psihice al căror fascicol provoacă apariţia spectacolului lumii). La fel se întâmplă şi la moarte. Individualitatea unei persoane care mai are încă SAMSKARASURI nu se pierde.

Discipolul: Cum este posibil acest lucru?

Maestrul: Priveşte un copac ale cărui ramuri au fost tăiate: el re înmugureşte. Atâta vreme cât rădăcinile sale nu sunt moarte, copacul continuă să crească. În acelaşi fel, SAMSKARASURILE, care plonjează pur şi simplu în Inimă în momentul morţii, dar care prin această cufundare nu sunt distruse, determină reîncarnarea atunci când soseşte momentul potrivit. Astfel renaşte JIVA.

Discipolul: Dar cum aceşti JIVA nenumăraţi şi universul imens a cărui existentă o însoţeşte pe-a acestora, pot să izbucnească din aceste SAMSKARASURI atât de subtile care s-au cufundat în Inimă în momentul morţii?

Maestrul: Banyanul (arbore foarte mare) se naşte dintr-o sământă minusculă; tot astfel,JIVASII şi universul întreg cu nume şi formă germinează şi cresc plecând de la SAMSKARASURI imateriale.

Discipolul: Cum emană individualitatea din Sinele Absolut şi cum este posibilă reîntoarcerea sa în Sine?

Maestrul: La fel cum o scânteie porneşte din foc, tot astfel individualitatea emană din Sinele Absolut. Scânteia este egoul. În cazul lui AJNANI (omul ignorant) egoul se identifică

cu obiectul chiar în momentul apariției acestuia. El nu poate subzista fără această relație cu obiectele; ea este datorată lui AJNANA (ignoranta) a cărei distrugere este chiar scopul eforturilor spirituale. Dacă această tendință de a te identifica cu lucrurile este distrusă, egoul devine atât de pur încât el sfârșește prin a se uni cu Sursa sa. Falsa identificare de sine cu corpul se numește DEVATMA-BUDDHI sau ideea că „Eu sunt corpul”. Această idee trebuie să dispară pentru a putea realiza un progres pe calea spirituală.

Discipolul: Cum trebuie să procedăm pentru a dezrădăcina această idee că „eu sunt corpul”?

Maestrul: În SUSHUPTI sau somnul profund fără vise existați fără ca această experiență să fie asociată corpului sau mentalului, deși o asemenea relație există în celelalte două stări de conștiință. Dacă ați fi una cu corpul, cum ați putea exista fără el în SUSHUPTI? Vă puteți separa de ceea ce vă este exterior, dar nu vă puteți despărți de cele cu care sunteți indisolubil unit. Deci nu sunteți una cu corpul. Trebuie să ajungeți să înțelegeți aceasta în starea de veghe. Studiem cele trei stări (de veghe, de somn cu vise, de somn fără vise) pentru a dobândi această cunoaștere.

Discipolul: Cum egoul, care se manifestă doar în limitele celor două stări, poate totuși să încerce să realizeze Sinele care înglobează toate cele trei stări?

Maestrul: Trăim experiența egoului pur în intervalele dintre două stări sau între două gânduri. Egoul se aseamănă cu o omidă care nu părăsește o frunză decât după ce s-a agățat de o alta. Ii putem cunoaște adevărata sa natură numai atunci când am pierdut orice contact cu obiectele sau cu gândurile. Trebuie să înțelegem că în acest interval se manifestă Realitatea constantă și imuabilă, adevărata noastră ființă, datorită convingerii pe care ne-o dă studiul celor trei stări: JAGRAT, SWAPNA, SUSHUPTI.

Discipolul: As putea rămâne în SUSHUPTI cât timp vreau și as putea intra în această stare la voință, așa cum fac în cazul stării de veghe? Cum experimentează un JNANA (eliberat) aceste trei stări?

Maestrul: SUSHUPTI există de asemenea în starea ta de veghe. În acest moment, de exemplu, ești în SUSHUPTI. Trebuie să devenițI conștienți de ea voluntar în timp ce sunteți treziți. De fapt, nu există un „a intra” și un „a veni” între starea de veghe și SUSHUPTI. A fi conștient de aceasta din urmă în starea de JAGRAT se numește „JAGRAT-SUSHUPTI”: acesta este SAMADHI.

AJNANI nu poate să rămână mult timp în SUSHUPTI deoarece natura sa îl obligă să iasă de acolo. Egoul său nu este mort și reapare în mod conștient. Din contră, JNANI (Cel eliberat) elimină egoul chiar de la sursa acestuia. El poate părea uneori că are ego, ca și cum ar fi împins de PHARABDHA (PRRABDHA KARMA - cantitatea de acte care nu pot să nu se realizeze, înainte de a ajunge la pacea interioară deplină). Aceasta semnifică faptul că în viața curentă a unui JNANI, PRARABDHA poate să pară că menține sau susține egoul, cum se întâmplă în cazul unui AJNANI. Dar există între cei doi o diferență fundamentală. Egoul unui AJNANI atunci când se manifestă (de altfel el nu dispare niciodată în afara stării de somn profund) își ignoră complet Sursa. Cu alte cuvinte, AJNANI nu este conștient de starea sa de SUSHUPTI în starea de veghe și în cea de somn cu vise. În cazul unui JNANI, din contră, apariția sau existenta egoului nu sunt decât aparente. El se bucură de existenta sa continuă și transcendentală în pofida acestei existente aparente a egoului. El își păstrează atenția (LAKSHYA) fixată continuu asupra Sursei. Acest fel de ego nu mai poate face rău. Este precum scheletul unei frânghii putrezite;

își păstrează forma dar nu mai poate să lege. Păstrând în mod constant atenția asupra Sursei, egoul sfârșește prin a se dizolva, precum se dizolvă o păpușă de sare în apa mării.

Discipolul: Ce semnifică Crucificarea?

Maestrul: Corpul este crucea. Isus, fiul omului este egoul, cu alte cuvinte ideea că „eu sunt corpul”. Atunci când fiul omului este crucificat, egoul dispare. Doar Ființa Absolută mai supraviețuiește; atunci este momentul învierii Sinelui Glorios, a învierii lui Cristos - Fiul lui Dumnezeu.

Discipolul: Dar cum putem justifica crucificarea? Această omorâre nu este o crimă teribilă?

Maestrul: Întreaga lume este vinovată de sinucidere. Starea naturală de eternitate și binecuvântare este sufocată de ignorantă. Astfel, viața prezentă provine dintr-un asasinat, cel al Existentei eterne. Nu este aceasta o sinucidere? La ce bun să vă frământați în problema morții și a crimei?

Discipolul: Atunci când PRARABDHA este consumată egoul se dizolvă complet fără a lăsa cea mai mică urmă. Aceasta este Eliberarea Ultimă, NIRVANA. Dar atâta timp cât PRARABDHA nu este distrusă egoul revine, menținând în continuare ființa în viață, așa cum este în cazul unui JIVANMUKTA (eliberat în viață).

AHAM şi AHAMVRITTI

Discipolul: Cum o căutare realizată prin intermediul egoului ne poate revela faptul că el este ireal?

Maestrul: Existenta egoului face parte din lumea fenomenelor. Îl putem transcende absorbindu-ne în sursa de unde se ridică AHAMVRITTI[7] (sentimentul de „Eu”, care este permanent la omul obişnuit).

Discipolul: AHAMVRITTI (sentimentul egoului) nu este totodată una din cele trei forme sub care se manifestă egoul? YOGAVASISHTHA, ca de altfel şi alte texte străvechi, vorbesc despre trei forme ale egoului.

Maestrul: Este adevărat. Au fost descrise „trei corpuri” ale egoului: material, subtil (astral) şi cauzal. Aici nu este vorba decât de o analiză. Dacă metoda folosită pentru a face această analiză ar fi trebuit să depindă de forma egoului, puteţi fi siguri că niciodată, nici o căutare adevărată nu ar fi fost posibilă; formele pe care le poate lua egoul sunt multe. ATMAVICHARA(investigarea de sine, introspecţia, căutarea în sine însuşi a Realităţii Absolute, realizată după o metodă raţională) cere ca voi să o realizaţi cu o singură formă a egoului, adică cu AHAMVRITTI.

Discipolul: E posibil totodată ca ea să rămână incapabilă să realizeze JNANA (cunoaştere);a experimenta continuu starea de „Eu sunt BRAHMAN (Supremul Absolut)”, „Totul este Sine”)?

Maestrul: Căutarea Sinelui, al cărui fir conducător este AHAMVRITTI, este comparabilă cu căutarea unui câine care îşi găseşte stăpânul gratie mirosului său. Stăpânul se poate găsi într-un loc îndepărtat, necunoscut. Totuşi aceasta nu-l împiedică cu nimic pe câine să revină lângă el. Mirosul stăpânului este pentru animal un indiciu infailibil. Nimic altceva: vestmântul său, statura - nu contează pentru câine.

[7] MAHARISHI afirmă că această „formă mentală” (a eului AHAMVRITTI) este sursa tuturor celorlalte forme mentale, adică a întregii experienţe în lumea manifestată.

Câinele se atașează fără greșeală mirosului, în timp ce își caută stăpânul și în final el reușește să îl găsească.

Discipolul: Rămâne totuși întrebarea: De ce trebuie să căutăm sursa lui AHAMVRITTI excluzând toate celelalte VRITTISURI (turbion mental, orice fapt psihic, orice idee, orice sentiment, orice nuanță afectivă) pentru a ajunge la Realizarea Sinelui?

Maestrul: Cuvântul AHAM este prin el însuși foarte sugestiv. Cele două litere care îl compun, A și HA, sunt prima și ultima literă a alfabetului sanscrit. Acest cuvânt ne sugerează că totul este inclus în el. De ce? Pentru că AHAM semnifică existenta în ea însăși. Deși conceptul de „Eu" sau de „Eu sunt" este desemnat de obicei prin termenii AHAMVRITTI, el nu se aseamănă totuși cu celelalte VRITTISURI (fenomene psihice) ale mentalului. Spre deosebire de acestea din urmă care nu sunt legate în mod esențial unele de altele, AHAMVRITTI este legat în mod egal, prin însăși natura sa, de fiecare din celelalte VRITTISURI. Fără AHAMVRITTI nu poate exista nici un alt fel de VRITTI, în timp ce el însuși poate exista în mental fără a depinde de nici unul din celelalte VRITTISURI. El diferă deci de celelalte într-un mod fundamental. Căutarea sursei din care se naște AHAMVRITTI nu vrea deci doar să ducă la fundamentele unei forme de ego ci chiar la sursa din care emană eul, cu alte cuvinte căutarea și realizarea sursei egoului, atunci când acesta ia forma de AHAMVRITTI, implică în mod necesar să fi fost transcens egoul sub toate celelalte forme.

Discipolul: Admițând că AHAMVRITTI include în esența sa toate formele de ego, de ce trebuie totuși să alegem acest VRITTI și nu un altul atunci când căutăm Sinele?

Maestrul: Deoarece el este conținutul ireductibil al tuturor experiențelor voastre; deoarece căutând sursa sa adoptați singura metodă care poate fi utilizată pentru a ajunge la Sine. Se spune că egoul posedă un corp cauzal. Cum credeți că puteți să faceți din el obiectul investigației voastre? Atunci când el se află în această formă, voi sunteți cufundați în tenebrele somnului.

Discipolul: Egoul sub formele sale imateriale și cauzale nu devine intangibil, astfel că nu mai putem să-l sesizăm căutând sursa lui AHAMVRITTI în timpul stării de veghe?

Maestrul: Nu. Această căutare duce la însăși existenta egoului. Imaterialitatea acestuia din urmă nu trebuie să ne deruteze.

Discipolul: Singurul scop adevărat este acela de a realiza ființa pură și necondiționată a Sinelui, care nu depinde deloc de ego. La ce-ar putea folosi o căutare centrată pe ego în forma sa de AHAMVRITTI?

Maestrul: Egoul nu se caracterizează decât printr-o singură funcție esențială (deoarece el este evanescent, contează mai puțin faptul că îl înfățișăm aici sub forma sa, sub activitatea sa sau în orice alt fel). El este un nod care leagă Sinele (Conștiința pură) de corpul fizic care este inert și lipsit de capacitatea de a simți. De aceea egoul este numit CID JADA GRANTHI (nodul dintre conștiință și ceea ce este neanimat), eul, aparatul psihic. Căutând sursa lui AHAMVRITTI veți sesiza numai aspectul esențial al egoului, CIT (conștiința, văzută ca o caracteristică a Realității Ultime). Din acest motiv această analiză trebuie să vă conducă la realizarea purei Conștiințe de sine.

Discipolul: Ce relație există între Conștiința pură realizată de JNANI (cel care trăiește în JNANA, omul eliberat) și „Eu”, acceptat ca experiență esențială și primordială?

Maestrul: Conștiința nediferențiată a ființei pure este Inima, HRIDAYAM, ceea ce sunteți cu adevărat, așa cum însuși cuvântul o exprimă (HRIT + AYAM = inima, aceasta). Din inimă emană eul. Aceasta este experiența primordială. Acest Eu are caracterul de SHUDDHA SATTVA (SATTVA pură). Cu această calitate de SHUDDHA SATTVA SVARUPA (a cărei natură proprie este SATTVA pură, adică neatins de RAJAS și TAMAS) Eul pare să subziste la JNANI (eliberat).

Discipolul: La JNANI (omul eliberat) egoul subzistă sub forma SATTVAICA și prin urmare el pare a fi real. Este adevărat?

Maestrul: Nu. Existenta egoului, sub orice formă ar fi, este ea însăși o aparentă, atât la JNANI (omul eliberat) cât și la

AJNANI (omul ignorant). Dar acesta din urmă este dominat de iluzia că starea de veghe și lumea sunt reale; egoul îi pare a fi real. Văzând un JNANI (om eliberat) acționând ca celelalte persoane, se va simți obligat să-i atribuie și lui o individualitate.

Discipolul:Atunci care este rolul lui AHAMVRITTI la JNANI (omul eliberat)?

Maestrul: El nu are rol. Caracteristica unui JNANI este Inima însăși. El este unit, identificat cu această pură Conștiință nediferențiată pe care UPANISHADELE o desemnează sub numele de PRAJNANA (conștiința care cunoaște). În AITAREYAUPANISHAD există una din cele patru mari afirmații ale UPANISHADELOR: BRAHMAN este PRAJNANA". PRAJNANA este cu adevărat BRAHMAN (Suprem Absolut) decât PRAJNANA".

Discipolul: Cum este posibil atunci ca AJNANI (omul ignorant) să trăiască în această nefericită ignorare a singurei și unicei Realități?

Maestrul: Deoarece el nu își percepe decât propriul mental care nu face decât să reflecte lumina răspândită de Conștiința Pură care emană din Inimă. De această Inimă, AJNANI (omul ignorant) nu are cunoaștere. De ce? Pentru că mentalul său este extrovertit și nu i-a căutat niciodată sursa.

Discipolul: Ce împiedică această lumină infinită și nediferențiată a Conștiinței care emană din Inimă să se reveleze unui AJNANI (om ignorant)?

Maestrul: Precum apa dintr-un vas reflectă imensul soare în limitele strâmte ale recipientului, tot astfel VASANASURILE sau tendințele latente ale individului reflectă, precum oglinzile, lumina universală și infinită a Conștiinței emanând din Inimă, prezentând sub formă de reflexie, fenomenul pe care noi îl numim mental. Cum el nu vede decât această reflexie, AJNANI (omul ignorant) ajunge să se creadă o ființă finită, un JIVA (individualitate). Dacă mentalul se introvertește căutând sursa lui AHAMVRITTI, VASANASURILE se sting. Absenta lor antrenează dispariția fenomenului de reflexie, adică a mentalului care se resoarbe atunci în lumina Realității Unice, Inima. Aici se află rezumatul și esența a

ceea e un aspirant la desăvârșire trebuie să cunoască. Datoria sa imperioasă constă în a căuta cu fervoare și concentrare sursa lui AHAMVRITTI.

Discipolul: Dar eforturile pe care el le poate face se limitează la starea de veghe. Cum o căutare realizată într-o singură stare din cele trei ale mentalului, poate să distrugă mentalul?

Maestrul: Fără îndoială, SADHAKA începe să caute sursa lui AHAMVRITTI când este în starea de veghe. Nu se poate spune atunci că mentalul său a fost distrus. Dar însuși procesul de căutare a Sinelui revelează aspirantului că alternanta sau transmutarea celor trei stări ale mentalului, ca de altfel a celor trei stări în sine, face parte din lumea fenomenală care nu ar trebui să afecteze ardenta sa căutare interioară.

Căutarea Sinelui prin intermediul autoanalizei nu este posibilă de fapt decât dacă se realizează cu o deosebit de intensă introvertire a mintii. Scopul final al unei asemenea căutări este cu adevărat Inima, Lumina Nediferențiată a Conștiinței Pure, în care strălucirea reflectată a mentalului este complet resorbită.

Discipolul: Nu există deci nici o diferențiere pentru un JNANI între cele trei stări ale mentalului?

Maestrul: Cum ar putea să existe din moment ce mentalul însuși este dizolvat și pierdut în lumina Conștiinței? Pentru JNANI cel trei stări sunt toate la fel de ireale. AJNANI este incapabil să înțeleagă aceasta deoarece, pentru el, starea de veghe este modul prin care el atinge realitatea, în timp ce JNANI recunoaște Realitatea prin Realitatea însăși.

Pura Conștiință este eternă prin însăși natura sa. Ea subzistă imuabil în starea de veghe, în vis și în somnul profund. În ochii celui care s-a absorbit în această realitate nu există nici mental, nici vreuna din stări și prin urmare nici introvertire nici extrovertire. El este starea permanent trează deoarece el este trezit fată de Sinele etern.

El este starea de vis perpetuu deoarece pentru el lumea nu este alt lucru decât un vis constant repetat.

El este starea de continuă adormire deoarece este în orice moment eliberat de conștiința lui „Eu sunt corpul”.

Discipolul: Trebuie deci să consider că vă aflați într-o stare de trezire-visare-adormire în timp ce îmi vorbiți?

Maestrul: Cum experiența voastră conștientă se limitează doar la momentele de extrovertire a mentalului, voi numiți momentul prezent stare „de veghe”. Dar sunteți în acest moment adormiți față de Sine, ceea ce face din voi oameni care dorm perpetuu.

Discipolul: Somnul nu este pentru mine decât o simplă vacuitate.

Maestrul: Gândiți astfel deoarece starea voastră de veghe constă într-o constantă efervescentă a mentalului vostru agitat.

Discipolul: Prin vacuitate înțeleg că în timpul somnului nu am, ca să spun așa, conștiință de nimic. Pentru mine e ca și cum nu as exista.

Maestrul: Dar totuși existați atunci când dormiți.

Discipolul: Este posibil, în orice caz eu nu-mi dau seama.

Maestrul: Eu sper că glumiți. Vreți să spuneți că nu existați în timpul somnului? Vă numiți domnul X când adormiți, iar când vă treziți descoperiți că ați devenit domnul Y?

Discipolul: Faptul că îmi conserv identitatea poate fi un efect al memoriei mele.

Admițând aceasta, vedeți acest lucru posibil dacă nu ar exista o continuitate a conștiinței?

Discipolul: Dar eu nu sunt conștient de această continuitate atunci când dorm.

Maestrul: Nu. Dar cine declară în acest moment că nu a fost conștient? Bineînțeles, mentalul tău. Puteți să afirmați că nu mai există mental atunci când dormiți. Dar ce valoare poate avea mărturia pe care o aduce mentalul vostru asupra existentei voastre și asupra a ceea ce trăiți în timpul somnului? A căuta sprijinul mentalului pentru a nega existenta voastră sau conștiința în această stare de somn,

este ca și cum ați cere fiului vostru să se îndoiască de propria voastră naștere. Aduceți-vă aminte, v-am mai spus-o, că existenta și conștiința nu sunt două lucruri diferite. Ele sunt identice și dacă, dintr-un anumit motiv, vă simțiți obligați să admiteți că existați atunci când dormiți, fiți sigur că aveți, de asemenea, conștiința că existați. Conștiința pe care o pierdeți în timpul somnului este cea a existentei voastre corporale. Confundați, pentru moment, veritabila Conștiință a Sinelui care este eternă. PRAJNANA (conștiința care cunoaște), sursa lui „EU”, subzistă întotdeauna și nu este afectată de nici una dintre cele trei stări trecătoare ale mentalului.

PRAJANAN vă permite să vă păstrați identitatea. PRAJNANA provine de dincolo de cele trei stări și poate să subziste dincolo de ele și indiferent de ele. Va trebui să căutați această realitate în timpul a ceea ce voi numiți starea de veghe, urcând de la AHAMVRITTI până la sursa sa. Această căutare, intens practicată, vă va revela faptul că mentalul și cele trei stări ale sale sunt nereale. Veți descoperi că sunteți Conștiința Eternă, infinită a Ființei Pure: Sinele, Inima.

Inima este Sinele

Discipolul: SRI BHAGAVAN vorbește despre Inimă ca fiind sediul Conștiinței și ca fiind identică cu Sinele. Ce semnifică în mod exact „Inima”?

Maestrul: Îmi puneți această întrebare despre Inimă deoarece sunteți interesat de izvorul Conștiinței. Cercetarea „eului” și a naturii sale exercită asupra oricărui spirit profund o fascinație irezistibilă.

Fie că îl numiți Dumnezeu, sau Sinele, sau Inima, sau locul Conștiinței, acest lucru nu are nici cea mai mică importantă. Punctul pe care trebuie să-l percepem și pe care de aceea îl numim Inimă, semnifică centrul cel mai profund al ființei noastre, fără de care nimic nu ar fi putut exista.

Discipolul: Totuși SRI BHAGAVAN a indicat pentru Inimă un anumit loc în corpul fizic, adică în regiunea pieptului, la două degete în dreapta sternului.

Maestrul: Da, acolo este, așa cum afirmă înțelepții, centrul experienței spirituale.

Acest centru este spiritual; el nu are nici o legătură cu inima fizică, cea care face ca sângele să circule și care este denumită cu același nume. Centrul spiritual al Inimii nu este un organ corporal. Nu se poate spune despre Ea decât un singur lucru, că Ea constituie chiar sursa ființei noastre. Este cea cu care sunteți identic (cum o indică și literal și numele în sanscrită), fie că sunteți treziți, adormiți, visând, absorbiți în muncă, sau cufundați în SAMADHI.

Discipolul: În acest caz, cum poate fi localizată într-o parte a corpului? Fixând un loc precis Inimii, se pare că atribuim limite fiziologice pentru ceva ce este dincolo de spațiu și timp.

Maestrul: Este adevărat. Dar persoana care pune această întrebare despre poziția Inimii consideră, de asemenea, că ea există cu sau în corpul său. Dumneavoastră, cel care mă întrebați în acest moment aveți impresia că doar corpul

dumneavoastră se află aici și că de fapt îmi vorbiți de undeva din spațiu? Nu, bineînțeles, deoarece admiteți existenta dumneavoastră corporală. Pentru că pornim din acest punct de vedere putem vorbi despre corpul fizic.

La drept vorbind, Conștiința Pură este indivizibilă. Ea nu se poate împărți în părți. Ea nu posedă nici formă, nici „interior", sau „exterior", nici „dreapta", sau „stânga". Conștiința Pură, care este deci Inima, include în ea tot ceea ce există. Nimic nu-i poate fi exterior. Acesta este Adevărul Ultim. Pornind de la acest punct de vedere absolut, este evident imposibil să asociem vreun loc fizic Inimii, Sinelui sau Conștiinței. De ce? Deoarece corpul este o simplă proiecție a mentalului care la rândul său este o umilă reflexie a Inimii luminoase. Cum Ceea ce conține totul ar putea fi mărginită în acest spațiu minuscul al corpului fizic,când acest corp însuși nu reprezintă decât o infimă manifestare fenomenală a Realității Ultime? Dar cine în această lume va înțelege aceasta? Oamenii nu pot să gândească decât în termenii corpului fizic și ai universului senzorial. Să luăm un exemplu: Dumneavoastră spuneți: „Am părăsit îndepărtata mea tară, situată dincolo de Himalaya, pentru a veni în acest ASRAM", dar acest lucru nu este adevărat. Ce reprezintă „a merge", ce reprezintă „a te întoarce", ce reprezintă orice mișcare pentru Spiritul unic și universal care sunteți? Voi sunteți acolo unde întotdeauna ați fost. Corpul vostru este cel care si-a schimbat locul și s-a transportat dintr-o tară în alta până a ajuns la ASRAM. Acesta este simplul adevăr. Totuși pentru o persoană care se consideră a fi un subiect ce trăiește într-o lume obiectivă, aceasta este o propoziție care pare de domeniul imaginației. Deci, coborând la nivelul de înțelegere obișnuită, i se asociază Inimii un loc determinat în corpul fizic.

Discipolul: Dar cum as putea înțelege atunci acea afirmație a lui BHAGAVAN, conform căreia experiența centrului Inimii se poate localiza într-un loc anume din zona pieptului?

Maestrul: Atunci când ați admis în mod real că din punctul de vedere veritabil și absolut Inima (sau Conștiința Pură) se

găsește dincolo de spațiu și timp, restul vă va fi ușor de înțeles dintr-o perspectivă exactă.

Discipolul: Chiar din această optică am pus întrebarea referitoare la poziția Inimii. Eu as vrea să înțeleg experiența lui BHAGAVAN.

Maestrul: Pura Conștiință transcende mentalul. Ea este experimentată direct. Înțelepții cunosc existenta lor acorporală, care nu are sfârșit, exact la fel cum oamenii obișnuiți își cunosc existenta în corpul fizic. Totodată, experiența Conștiinței poate s-o comporte pe cea a corpului,sau nu. În experimentarea acorporală a Conștiinței Pure, un înțelept se află dincolo de spațiu și timp. Lui nu i se poate pune nici o întrebare referitoare la locul unde este plasată Inima. Corpul fizic nu poate rămâne în viață în afara Conștiinței. Senzația noastră că trăim într-un corp are deci ca bază Conștiința. Dar această senzație corporală, prin însăși natura ei, implică limitări și nu poate coincide cu Conștiința eternă și fără sfârșit. Ea nu este decât un reflex punctual și minuscul al Conștiinței Pure cu care înțeleptul a înțeles că este identic. Pentru el, prin urmare, această conștiință corporală nu este decât un fel de reflexie în conștiința infinită și radioasă care este el însuși. Este singurul mod în care înțeleptul își resimte existenta fizică. În timpul experienței sale transcendente (dincolo de limitele corpului) când percepe Inima în calitate de Pură Conștiință, înțeleptul nu tine în nici un fel cont de corpul său. El localizează atunci în interiorul limitelor sale corporale această experiență a Absolutului, printr-un fel de amintire senzorială care provine din momentele în care el era conștient de corpul său.

Discipolul: Pentru oameni ca mine,care nu au nici experiența directă a Inimii și nici amintirea care reprezintă o consecință a acestei experiențe, problema pare destul de dificilă. Am putea să încercăm să ghicim acest loc?

Maestrul: Dacă locul Inimii ar fi trebuit să depindă de un gen de ghicit, chiar și pentru omul obișnuit, aceasta ar fi fost o problemă lipsită de importantă. Dar nu, în nici un caz, nu poate fi vorba despre ghicit; trebuie să existe o intuiție reală și infailibilă.

Discipolul: Cine trebuie să aibă această intuiție infailibilă?

Maestrul: Toată lumea.

Discipolul: SRI BHAGAVAN, îmi atribuiți o cunoaștere intuitivă a Inimii?

Maestrul: Nu, nu a Inimii, ci a amplasării sale în corpul fizic.

Discipolul: SRI BHAGAVAN, afirmați că eu îmi cunosc prin intuiție poziția Inimii în corpul fizic?

Maestrul: De ce nu?

Discipolul: (arătându-se cu degetul): SRI BHAGAVAN, vă referiți la mine personal?

Maestrul: Da, iată intuiția. Cum v-ați desemnat prin acest gest? Nu v-ați plasat degetul pe partea dreaptă a pieptului? Chiar acolo este centrul Inimii.

Discipolul: Neputând să cunosc direct Inima trebuie, să mă sprijin pe această intuiție?

Maestrul: Ce este atât de șocant? Atunci când un școlar afirmă „Eu sunt cel care a făcut această adunare” sau atunci când vă întreabă „Vreți ca eu să vă aduc să citiți această carte?”, vă va desemna capul său, care i-a permis să facă adunarea, sau picioarele sale, care l-au purtat atât de rapid pentru a vă face un serviciu? Nu. În ambele cazuri degetul arătător se va îndrepta către partea dreaptă a corpului în mod natural, exprimând cu inocentă acest adevăr profund că sursa Eului său se găsește acolo. Aceasta este o intuiție infailibilă care, în acest fel, îl face să se refere la el însuși, la această Inimă care este Sinele. Este un act absolut involuntar și universal, identic la toți indivizii. Ce dovadă mai convingătoare doriți în legătură cu poziția Inimii în corpul fizic?

Discipolul: Totuși, eu am auzit un sfânt declarând că își resimte experiențele spirituale în locul situat între sprâncene.

Maestrul: Cum am mai spus deja, aici este vorba de Realizarea Ultimă și Perfectă, care transcende relația subiect-obiect. Atunci când este realizată, nu mai contează unde este plasată experiența spirituală.

Discipolul: Este vorba de a ști care dintre cele două puncte de vedere este corect:

1) centrul experiențelor spirituale este situat între sprâncene;

2) el este situat în zona pieptului.

Maestrul: Dacă doriți să vă dăruiți unei practici spirituale vă veți concentra între sprâncene. Veți realiza atunci BHAVANA (contemplarea imaginativă a mentalului). Starea supremă (ANUBHAVA) sau realizarea cu care vă identificați complet și în care vise resoarbe întreaga individualitate, transcende mentalul. Atunci nu mai există nici un centru care să vi se pară distinct și separat.

Discipolul: As vrea să vă pun o întrebare în termeni ușor diferiți. Locul dintre sprâncene poate fi considerat sediu al Sinelui?

Maestrul: Dumneavoastră acceptați Sinele ca sursă ultimă a Conștiinței, care subzistă fără schimbare în cele trei stări ale mentalului. Acest lucru îl admiteți. Dar priviți ce se întâmplă cu o persoană în meditație care se lasă stăpânită de somn. Primul semn al acestei toropeli este următorul: capul începe să cadă spre piept. Acest fenomen nu ar putea să se producă dacă Sinele ar fi fost situat între sprâncene sau în oricare altă parte a capului. În timpul somnului profund, experiența Sinelui nu este resimțită între sprâncene. Deci, nu am putea considera acest centru ca fiind sediul Sinelui fără a accepta în același timp faptul că acesta din urmă își abandonează din când în când locul său, ceea ce este absurd. SADHAKA (aspirantul la spiritualitate) poate avea, cu siguranță, experiențe la nivelul tuturor centrilor sau CHAKRA asupra cărora el își concentrează atenția. Nu este nici un motiv să concluzionăm că locul particular al acestor experiențe ar fi, ipso facto, locul Sinelui. Se povestește o istorie interesantă despre KAMAL, fiul sfântului KABIR. Ea arată faptul că acest cap si, a fortiori, locul dintre sprâncene nu poate fi considerat ca sediu al Sinelui. KABIR avea o intensă devoțiune fată de

SRI RAMA. El nu ezita niciodată să ofere de mâncare celor care aduceau din toată inima lor, slavă lui DUMNEZEU.

Totuși, într-o zi el a constatat că nu avea cât ar fi fost nevoie pentru o reuniune a credincioșilor. Nimic nu

a putut totuși să îl oprească să pregătească dinainte masa în dimineața următoare. Împreună cu fiul său au părăsit, deci, casa în mijlocul nopții pentru a face rost de alimente. Se povestește, apoi, că tatăl și fiul au luat toate proviziile unui vânzător printr-o gaură pe care au făcut-o în peretele casei acestuia. Apoi fiul s-a întors înapoi pentru a trezi familia vânzătorului și a le spune că ei au fost prădați, deoarece a anunța acest lucru era pentru el o chestiune de principiu. Din nefericire, atunci când a vrut să se salveze fugind prin spărtura zidului, pentru a-si ajunge tatăl care îl aștepta la celălalt colt al casei, trupul său s-a înțepenit în acea spărtură și i-a fost imposibil să scape de acolo. Nevrând să fie descoperit de urmăritorii săi (deoarece în acest caz i-ar fi fost imposibil să-i hrănească pe credincioși a doua zi), KAMAL l-a strigat pe tatăl său cerându-i să-i taie capul și să i-l ia cu el, ceea ce acesta a și făcut. KABIR a reușit să fugă cu proviziile furate și cu capul fiului său, pe care l-a ascuns pentru a nu fi descoperit hotul proviziilor. Dimineața următoare, KABIR i-a primit pe credincioși așa cum fusese stabilit, fără să se îngrijoreze deloc de evenimentele din noaptea precedentă. „Dacă aceasta este voința lui RAMA, si-a zis el, ca fiul meu să-si piardă viața, așa să fie!” Seara, el a ieșit în oraș în procesiune cu grupul prietenilor lui, pentru a realiza un BHAJANA și toate celelalte ritualuri tradiționale. În acest timp, vânzătorul căruia i se furaseră alimentele, s-a dus să se plângă regelui și a arătat corpul mutilat al lui KAMAL. Dar ce indiciu putea să-i aducă un corp fără cap? Pentru a descoperi identitatea cadavrului, regele a ordonat să fie expus într-un loc foarte vizibil al străzii principale în speranța că cineva va veni să îl recunoască sau să îl ia. Intr-adevăr, nici un cadavru nu putea fi abandonat fără ca părinții și familia sa să îl binecuvânteze. Regele spera să obțină noi informații de la omul care s-ar fi apropiat și ar fi luat trupul băiatului , și de aceea el pusese câțiva polițiști să supravegheze acel loc. KABIR și credincioșii, contând BHAJANA au ajuns să treacă pe stradă exact prin locul în care se afla corpul lui KAMAL. Spre surprinderea tuturor a

fost văzut atunci cadavrul ridicându-se și începând să-si miște mâinile ritmic, marcând măsura BHAJANEI pe care grupul o cânta. Această istorie dovedește că nici capul, nici locul dintre sprâncene nu sunt sediul Sinelui. Totodată s-a remarcat că dacă unui luptător pe câmpul de bătălie i se taie capul printr-o lovitură viguroasă de sabie, corpul continuă să se deplaseze și să-si miște mâinile ca și cum ar continua lupta, înainte de a cădea total lipsit de viață.

Discipolul: Dar corpul lui KAMAL era totuși mort de mai multe ore.

Maestrul: Ceea ce numiți moarte nu era pentru KAMAL o experiență extraordinară. Iată ce i s-a întâmplat când era încă și mai tînăr. În copilăria sa, KAMAL a avut un prieten de aceeași vârstă cu care se juca adesea un joc de bile. Ei doi au stabilit o regulă conform căreia cel care a pierdut una sau două partide trebuia să se conformeze dând un gaj. Ei s-au despărțit într-o seară rezultatul final fiind o partidă în plus în favoarea lui KAMAL. Ziua următoare, văzînd că prietenul său nu sosește la întîlnire, KAMAL s-a dus la el pentru a-i cere gajul. Acolo, o imagine teribilă îl aștepta. Prietenul său era întins pe un pat iar familia plângea lângă el.”Ce s-a întâmplat?” întrebă KAMAL. „El s-a jucat cu mine aseară și îmi datorează un gaj”. Părinții si-au amplificat plânsul spunând că copilul a murit. „Nu!” a spus KAMAL. „El nu este mort. El doar se preface ca să nu-mi plătească gajul pe care mi-l datorează”. Membrii familiei au protestat cerându-i lui KAMAL să constate singur că nefericitul copil era mort și avea corpul țeapăn și rece. „Pură comedie”, a spus KAMAL. „Voi afirmați că trupul său este țeapăn și rece? Ce dovedește aceasta? Și eu pot face acest lucru. Spunând astfel, el s-a întins lângă prietenul său și într-o clipă a devenit țeapăn și rece ca un mort. Săracii oameni, care până atunci plânseseră moartea propriului lor copil, au început, plini de uimire și suferință, să plângă de asemenea moartea lui KAMAL. Dar dintr-o dată KAMAL se ridică și spun: „Vedeți! Am fost „mort” așa cum spuneți voi. Totuși, iată-mă din nou viu, plin de forță și ardoare. În același fel, încearcă și el să mă păcălească, dar eu nu-l voi lăsa să o facă, căci eu nu cred în comedia aceasta a lui”. În final, sfințenia inerentă a lui KAMAL a readus viața

copilului mort care i-a plătit gajul pe care îl datora. Morala acestei povestiri este că moartea nu înseamnă distrugerea Sinelui. Relațiile Sinelui cu corpul nu sunt limitate la naștere și moarte. Locul său în corpul fizic nu are nici o legătură cu experiențele resimțite într-un loc particular, ca de exemplu locul dintre sprâncene: aceste experiențe sunt datorate, într-adevăr practicii lui DHYANA asupra acestui centru. Starea supremă a conștiinței de Sine nu este niciodată absentă. Ea transcende cele trei stări ale mentalului, ea transcende viața și moartea.

Discipolul: Deoarece SRI BHAGAVAN a declarat că Sinele poate să fie resimțit în oricare din centrii de forță, deși locul său este în Inimă,nu ar fi posibil, gratie practicii lui DHYANA asupra centrului dintre sprâncene, ca tocmai acest centru să devină locul Sinelui?

Maestrul: Atâta vreme este vorba de o etapă în practica concentrării, în care ne fixăm atenția asupra unui loc determinat, orice considerație despre locul Sinelui nu poate fi decât o teorie. Voi vă gândiți că sunteți subiectul, cel care vede. Locul în care se concentrează atenția voastră devine obiectul care este văzut. Este deci vorba despre ceea ce se numește pur și simplu BHAVANA (ideație). Atunci când, din contră, deveniți Martorul,vă absorbiți în Sine și nu sunteți decât una cu El. Aceasta este Inima.

Discipolul: Trebuie să practicăm neapărat concentrarea asupra locului dintre sprâncene?

Maestrul: Atunci când se practică DHYANA, oricare ar fi ea, obiectul asupra căruia SADHAKA își fixează mintea, încetează să mai existe și să fie distinct de subiect. Subiectul și obiectul devin Sinele unic, Inima. Practica concentrării asupra centrului dintre sprâncene este o SADHAKA ca oricare alta. Pe durata concentrării gândurile sunt disciplinate eficient. Și iată motivul: orice gând reprezintă o activitate extrovertită a mentalului. El constituie o consecință directă a „vederii” fizice sau mentale. Totodată trebuie să notăm că această SADHAKA specială, care constă în fixarea atenției între sprâncene, trebuie însoțită de JAPA; într-adevăr, (în ordinea importantei organelor de simt), ceea

ce vine pleacă imediat după ochiul fizic este urechea fizică, fie pentru a disciplina, fie din contră, pentru a dispersa mentalul. Tot astfel, după ochiul mentalului (cu alte cuvinte, vizualizarea mentală a obiectului) urmează urechea mentalului (cu alte cuvinte, articularea și ascultarea mentală a cuvântului) care este cea mai importantă pentru a disciplina și a rentări mentalul, sau pentru a-l distrage si, prin urmare, pentru a-i disipa forțele. Atunci când vă fixați ochiul mentalului asupra unui centru, de exemplu centrul dintre sprâncene, trebuie să practicați totodată articularea mentală a unui NAMA (nume) sau a unei MANTRA. Dacă nu, veți pierde cu rapiditate din vedere obiectul concentrării. SADHANA, așa cum a fost descrisă, conduce la identificarea numelui, verbului, Sinelui, — oricare ar fi termenul folosit — cu centrul ales pentru a ne realiza DHYANA. Cât despre Realizarea ultimă, aceasta este Conștiința pură, Sinele, Inima.

Discipolul: De ce SRI BHAGAVAN nu ne dă indicații privind practica concentrării asupra vreunui centru anume sau CHAKRA?

Maestrul: YOGA-SUTRAS desemnează SAHASRARA în zona creștetului, ca fiind sediul Sinelui. PURUSHA SUKTA declară că este Inima. Pentru a-i permite unui SADHAKA să nu fie mereu supus îndoielilor mereu posibile, îl sfătuiesc să simtă „firul conducător” al lui „Eu” sau al lui „Eu sunt” și să-l urmeze până ajunge la sursa sa. Eu îl sfătuiesc astfel deoarece, în primul rând este imposibil pentru oricine să aibă cea mai mică îndoială asupra noțiunii de eu, în al doilea rând, oricare ar fi SADHANA adoptată, scopul final este realizarea sursei lui „Eu sunt”, care formează chiar premizele experienței voastre. Dacă, prin urmare, veți practica ATMA VICHARA veți ajunge la Inimă care este Sinele.

Căutarea Sinelui

Discipolul: Cum putem realiza Sinele?

Maestrul: Sinele cui? Găsește-l !

Discipolul: Al meu, dar cine sunt eu?

Maestrul: Găsește-te pe tine însuti !

Discipolul: Nu știu cum să fac acest lucru.

Maestrul: Este suficient să reflectezi la această întrebare. Cine spune: „Eu nu știu? „Cine este „Eu” în această întrebare? Cine este cel care este necunoscut?

Discipolul: Cineva sau ceva din mine.

Maestrul: Cine este acel cineva? În interiorul cui?

Discipolul: Acesta este probabil un fel de putere...

Maestrul: Găsește-o !

Discipolul: Pentru ce m-am născut?

Maestrul: Cine este născut? Răspunsul este același pentru toate întrebările.

Discipolul: Atunci, cine sunt eu?

Maestrul (surâzând): Ai venit pentru a mă face să trec un examen? Tu trebuie să spui cine ești.

Discipolul: Chiar dacă as încerca de mii de ori nu cred că as putea ajunge să percep acest „Eu”. Nu-mi este perceptibil în mod clar.

Maestrul: Cine declară că „Eu” nu este perceptibil? Există doi „Eu” în tine în care unul nu îl discerne pe celălalt.

Discipolul: În loc să caut „Cine sunt eu?” as putea să-mi pun întrebarea „Cine sunteți dumneavoastră?”. Mintea mea s-ar putea fixa atunci asupra dumneavoastră, căci eu vă consider ca fiind Dumnezeu, sub forma Jurului. As putea fi astfel mai aproape de scopul meu focalizându-mă asupra acestei căutări decât să mă întreb „Cine sunt eu?”

Maestrul: Oricare ar fi forma căutării tale, vei fi obligat să ajungi la un „Eu” unic, la Sine. Toate distincțiile care se stabilesc între „eu” și „voi”, între Maestru și discipol, etc., sunt simple semne ale ignorantei. „Eul” suprem este singurul care există. A gândi altfel înseamnă a ne crea iluzii. Există în PURANA povestea înțeleptului RIBHU și a discipolului NIDAGHA. Ea este foarte instructivă.

RIBHU a transmis discipolului său Adevărul Suprem al lui BRAHMAN (Supremul Absolut) Unic, fără egal. Totuși, în pofida erudiției și inteligentei sale, NIDAGHA nu a simțit în el toată convingerea că el ar fi făcut pentru a adopta și a urma calea lui JNANA (Cunoașterii). Els-a întors pentru a-si dedica întreaga viață respectării regulilor morale și religiei rituale.

Dar înțeleptul își iubea discipolul tot atât de mult cât acesta din urmă își venera maestrul. În ciuda vârstei sale înaintate, RIBHU se hotărî să meargă în satul lui NIDAGHA pentru a-si găsi discipolul și a vedea până la ce punct a reușit acesta, în urma învățăturilor primite, să transceandă ritualismul religios. Înțeleptul s-a deghizat pentru a vedea cu proprii săi ochi felul în care NIDAGHA se comporta atunci când nu știa că este observat de maestrul său. Fără a fi recunoscut de NIDAGHA, țăranul a întrebat de ce este atâta agitație. I s-a răspuns că trecea regele.

- „O, este regele! Este în fata procesiunii !”

- „Dar unde este?” a întrebat țăranul.

- „Acolo pe elefant” i-a răspuns NIDAGHA.

- „Spuneți că regele este pe elefant. Da, îi văd pe amândoi”, a răspuns țăranul. „Dar care este regele și care este elefantul?”

- „Ce!” A exclamat NIDAGHA. „Ii vedeți pe amândoi dar nu știți că omul care este deasupra este regele și animalul de dedesubt este elefantul? Înseamnă că îmi pierd timpul vorbind cu un asemenea om !”

- „Vă rog nu vă pierdeți răbdarea cu un ignorant ca mine”, l-a rugat țăranul.”Ați spus”deasupra” și „dedesubt”. Ce vreți să spuneți cu aceasta?”

NIDAGHA nu a mai putut suporta: „Vedeți regele și elefantul, unul deasupra și celălalt dedesubt și vreți totuși să știți ce semnifică „deasupra” și „dedesubt”! „ a exclamat el. „Dacă lucrurile pe care le vedeți și cuvintele pe care le rostesc nu vă ajută deloc, doar acțiunea va putea să vă învețe câte ceva. Aplecați-vă și veți vedea! „

Țăranul s-a supus. NIDAGHA s-a suit pe umerii săi și i-a spus: „Acum veți înțelege. Eu sunt deasupra, ca regele; tu ești dedesubt, ca elefantul. Acum este clar?”

- „Nu, nu încă” a răspuns țăranul liniștit. „Spuneți că sunteți „deasupra” ca regele și că eu sunt „dedesubt” ca elefantul.”Regele”, „elefantul”, „deasupra”, „dedesubt” până aici este clar. Dar vreți să-mi explicați ce înțelegeți prin „Eu” și „Tu”?”

Atunci când NIDAGHA s-a găsit brusc confruntat cu o asemenea problemă atât de importantă, care consta în a defini pe „tu” în raport cu „eu”, în mintea sa s-a făcut lumină. El s-a aruncat imediat la pământ și a căzut la picioarele maestrului său spunând: „Cine, dacă nu RIBHU, venerabilul meu maestru, ar putea smulge astfel mintea mea de la această existentă fizică dezvelită de profunzime, pentru a o aduce la Existenta adevărată a Sinelui? O, maestru binevoitor, îți implor binecuvântarea !”

Deoarece scopul vostru consta în a transcende fără întârziere, gratie lui ATMA-VICHARA, zădărnicia acestei existente fizice, cum puteți justifica aceste distincții între „tu” și „eu”, care aparțin corpului? Atunci când vă direcționați mintea către interior pentru a căuta aici sursa gândurilor, unde este „tu” și unde este „eu”? Trebuie mai întâi să căutați pentru a deveni în final Sinele. El cuprinde în el însuși toate fenomenele.

Discipolul: Dar nu este ciudat faptul că „Eul” trebuie să caute „Eul”? Căutarea prin intermediul întrebării „Cine sunt eu?” nu reprezintă la urma urmelor o formulă goală? Sau este necesar să-mi pun această întrebare la nesfârșit, repetând-o ca o MANTRA?

Maestrul: Căutarea Sinelui cu siguranță nu implică o formulă goală. Este mai mult decât repetarea oricărei

MANTRA. Dacă cercetarea interioară bazată pe întrebarea „Cine sunt eu?” ar fi fost o simplă investigaţie mentală, ea nu ar fi avut o valoare prea mare. Scopul căutării Sinelui prin intermediul acestei întrebări constă în a focaliza întregul mental asupra Sursei sale. Deci nu este vorba despre un „Eu”. În final, căutarea Sinelui înseamnă mult mai mult decât o formulă goală, deoarece ea implică o activitate intensă a întregului mental pentru ca el să rămână fixat asupra purei Conştiinţe a Sinelui.

Căutarea Sinelui este singura metodă directă pentru a realiza Existenta necondiţionată şi absolută care sunteţi voi cu adevărat.

Discipolul: De ce căutarea Sinelui prin intermediul acestei întrebări este considerată singura metodă directă ce conduce la JNANA?

Maestrul: Deoarece toate felurile de SADHANA, cu excepţia celei a lui ATMA-VICHARA,presupun să păstrăm mentalul ca suport al SADHANEI însăşi. Fără mental, nici o SADHANA nu poate să fie practicată în afară de cea despre care vorbeam.

Egoul poate lua forme diferite din ce în ce mai rafinate pe măsură ce avansăm în practica spirituală, dar el niciodată nu este distrus.

Atunci când JANAKA (un străvechi rege înţelept, ce reprezintă pentru VEDE un ideal, acela al armonizării dintre starea de eliberare şi eficacitate socială) a exclamat „Acum am descoperit hotul care nu a încetat să acţioneze pentru a mă ruina ! El va fi imediat executat!”, el făcea aluzie la ego, la mental.

Discipolul: Dar hotul poate fi perceput la fel de bine şi prin alte SADHANA.

Maestrul: A încerca să distrugi egoul sau mentalul prin alte SADHANA decât ATMA-VICHARA, este ca şi cum hotul s-ar deghiza în poliţist pentru a prinde hotul, adică pe el însuşi. Doar ATMA-VICHARA poate revela adevărul că nici egoul şi nici mentalul nu există. Doar aceasta permite să realizăm Existenta pură nediferenţiată: Sinele, Absolutul.

Fiind realizat Sinele, nu mai rămâne nimic de cunoscut, deoarece acesta este fericirea perfectă, Totul.

Discipolul: În această viață plină de limitări, as putea realiza eu vreodată fericirea Sinelui?

Maestrul: Această fericire a Sinelui este mereu în tine și o vei găsi tu singur dacă o vei căuta cu ardoare. Cauza suferinței nu se găsește în viața exterioară. Ea este în tine și se găsește în ego. Tu îți creezi limite ție însuti și apoi începi o luptă fără speranță pentru a le transcende. Toate suferințele sunt datorate egoului. Durerile apar din cauza ta. La ce ar fi de folos să atribui evenimentelor vieții cauza acestei suferințe care se află în mod real în tine? Ce bucurie ați putea găsi în lucrurile exterioare vouă? Și dacă ați obține-o, cât timp ar putea dura ea? Dacă negați egoul și îl transformați în cenușă negându-i existenta, veți fi liberi. Dacă îl acceptați vă va impune limitări și vă veți lansa într-o luptă inutilă pentru a le transcende. În acest fel hotul a încercat să-l „ruineze” pe regele JANAKA. A fi Sinele, care este adevărata voastră natură, este singurul mijloc de a realiza beatitudinea, binele vostru etern.

Discipolul: Deoarece nu am realizat acest adevăr, că doar Sinele există, n-ar fi mai bine să adopt BAKTI MARGA (MARGA = cale) și YOGA MARGA, ca fiind cele mai potrivite scopurilor SADHANEI decât VICHARA MARGA? Realizarea ființei noastre absolute, adică a lui BRAHMA JNANA (Cunoașterea lui BRAHMAN, Supremul Absolut) nu ar fi imposibil de atins pentru un om obișnuit ca mine?

Maestrul: BRAHMA JNANA nu este o cunoaștere pe care s-o dobândești și care să-ti dea bucuria atunci când ai dobândit-o. Acesta este un punct de vedere fals, care va trebui abandonat. Această presupunere ignorantă va produce chinuri fără sfârșit ca în cazul celor zece prosti care se lamentau pentru „pierderea”celui de-al zecelea tovarăș care nu fusese niciodată pierdut (aluzie la povestirea redată în SAD VIDYA - sutra 37). De unde apare în această parabolă cel de-al zecelea om? S-a pierdut el vreodată? Înțelegând că el a fost întotdeauna acolo, există ceva nou de cunoscut? Cauza tristeții lor nu se afla în pierderea unuia dintre ei ci în

propria lor ignorantă, cu alte cuvinte în presupunerea lor că unul dintre ei se înecase, deși le era imposibil să știe care, deoarece ei nu număraseră decât 9 persoane. Tot astfel este și în cazul tău. Nu există în realitate nici un motiv pentru care să fii trist sau nenorocit. Tu însuti impui limitări propriei tale naturi de ființă infinită și apoi tot tu te plângi pentru că nu ești decât o creatură finită. În acel moment realizezi SADHANA sau o alta pentru a elimina aceste limitări care de fapt nu există. Dar dacă SADHANA ta admite existenta lor, cum te va ajuta ea să transcenzi aceste limitări? De aceea eu îți spun că trebuie să cauți ceea ce ești cu adevărat - Ființa pură, infinită, Sinele Absolut. Ești mereu Sinele și numai el. Prin urmare, nu poți să ignori în mod real niciodată Sinele; ignoranta ta este fără fundament, ca cea a celor zece nefericiți care își plângeau tovarășul. Ea este cea care îi făcea să sufere. Deci adevărata cunoaștere nu va crea pentru tine o nouă ființă. Ea va aboli pur și simplu „ignoranta ta ignorantă”. Fericirea nu este adăugată naturii tale. Ea nu face decât să se reveleze ca fiind starea ta naturală, eternă și de nesfârșit. Singurul mod de a te elibera de suferință constă în a cunoaște și a fi Sinele. Cum ar putea fi aceasta în afara ta?

„ADEVARUL ULTIM ESTE ATIT DE SIMPLU...”

„Nimic altceva decât să fii în starea originară. Aceasta este tot ceea ce trebuie spus”, declara SRI RAMANA.

Intr-adevăr, înalta sa învățătură pe care o dăruia celor care erau capabili să o primească, nu consta în nimic altceva decât în Tăcere. Atunci, el transmitea un flux tăcut de forță ce permitea ființei să experimenteze direct ceea ce înțelege MAHRISHI prin iluminare.

Această carte este dăruită celor ce se vor cutremura, și se vor îmbogăți, mai apoi, prin Tăcere.

În opera lui MAHARISHI, acel simț al existenței pure, al comunicării directe a adevărului, atât cât poate fi el spus în cuvinte, este prezent în fiecare frază.